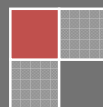

ALEXANDRU MELIAN

SEMNELE APOCALIPSULUI SI ISPITIRILE GANDULUI

Din atâtea gânduri ucise în preajma cuvântului, din atâtea visuri rămase în bezna ne-graiului și din atâtea doruri rătăcite în fără-de-trup, au scăpat câteva înspre ființă. Nu sunt nici cele mai adânci, nici cele mai împodobite. Nu sunt nici măcar cele mai prea-pline de suferință, debucurie sau de nădejde...

Sunt și atât...

Cele mai multe sunt fructe otrăvite ale dictaturii, unele sunt încercări efemere de evadare, altele, de după căderea comunismului, tristeți și rătăcirii ale dezamăgirii.

Autorul

In meoria lui ARTUR SILVESTRI, unul dintre cei mai străluciți studenți care mi-au luminat hărăzirea de profesor, într-o vreme atât de lipsită de lumină.

SEMNELE APOCALIPSULUI

Privesc lumina cerului și mi se umezesc ochii....
Fărădemarginea căderii înspre tină
mi-a mucezit gratiile din suflet
râvnindu-mi ucigașă până și mucusul de lumânare.

Privesc hieroglifa destinului
sângerând peste turma mioriței
și-n undele fântânii de la Curtea de Arges...
Cu ce-am păcătuit necruțătorule Dumnezeu
de au pogorât înspre grădinile noastre
mana prostiei și seceta zâmbetului,
grindina demenței
și pârjolul șobolanilor teleghidați ?!...

Privesc zarea înnegurată a timpului
și ochii mi se rătăcesc în lacrimă.
Am rămas aproape orb...
Prin zăbranicul de întuneric
nu străbat decât unduirile tăcerii,
sau poate ale bocetului...

Unde sunt, Doamne zorii ?...
Sau măcar, unde e raza de lună ?...

Octombrie 1987

INVOCATIE

Semeni ai mei !
Striviți-vă zâmbetul ironic
de cuta frunții adumbrite !
Inima poetului
nu bate la poarta zăvorâtă
și nu zădărște dulăii bine hrăniți
ai glacialității prefăcute.
Fulgerată de soare
și zguduită de cutremur,
ea pătrunde numai acolo
unde este așteptată.

18 ian 1964

LA MOARTEA BUNICII

Suspină răgușitul clopot în turla gârbovă și sură
și-un mugur a plesnit alene pe-o rămurică solitară...
Doar în casuța ta, bunică, tăcuta noapte glaciară
a prins s-aștearnă, nemiloasă, peste șăgalnica-ți făptură
cernit liņțoliu de omături și plânset jalnic de mioară.

S-a frânt o viață și în mine
copilul dus jelește basmul...
In suflet plouă cu suspine
iar amintirea astăzi frântă
va re-nvia în noți senine
crâmpeie dragi de-odinioară.

E trist și gol...
s-aud suspine
și vântul bate-a primavară.
Doar în căsuța ta, bunică,
tăcuta noapte glaciară
a-ntins liņțoliu de omături
și te-a furat de lângă mine...
Să-ți fie țărâna ușoară !

martie 1964

NELINISTI

Refren suriu ca un ecou
suspina picurii de ploaie,
molizii inimii se-ndoaie
iar din adâncuri de cavou
melancolia se despoaie.

Pe ochi coboară ostenite
podoaba genelor șatene
și-n ritmul ploilor eterne
mă pierd în lumi închipuite.
Mi-e dor?...mi-e ciudă?...ori mi-e lene?...

Melancolia se despoaie
în ritmul ploilor eterne
iar printre genele șatene
ciudate picături de ploaie
s-au strecurat viclene.
Mi-e dor și ciudă... nu mi-e lene...

Septembrie 1964

INDIFERENTA

Ai lăcrimat vreodată, azur de mister ?
Din zenitul învolburărilor tale
a picurat cândva o lacrimă ?
Nu-ți ridica a mirare
sprâncenele-ți puhave de nour !
Picurii de ploaie nu sunt lacrimile tale,
ci ofurile pământului înălțate spre tine
și rostogolite înapoi de atingerea-ți înghețată.
Mărgăritarele de rouă nu sunt lacrimile tale,
ci sudoarea privighetorilor
care-au cântat noaptea întreagă
(așa spunea poetul din Lancrem).
Nici măcar umedele sclipiri nocturne
ale imensului tău necuprins,
nici măcar fascinantele rostogoliri meteorice
nu sunt lacrimi adevărate...
Sunt mai curând preludiul plânsetului imens
care-ți va răscoli indiferența
atunci când lacrimile pământului
se vor mistui odata cu el.

Lacrimile sunt ale oamenilor.
In fiecare mugur tremurator al ochilor
se ascund petalele unei flori
care a înflorit în adâncul sufletului
și s-a vestejit de seceta ne iubirii tale.

N-ai lăcrimat niciodată, azur de mister,
din zenitul învolburărilor tale
și e păcat...
Când vei lăcrima tu
Va fi prea târziu.

11 iunie 1967

IERTARE

Codrule, îți cer iertare !...
Nu pentru că m-am înstrăinat
de potecile tale,
nu pentru că mi-am vitregit adâncurile
de balsamul purității
și buzele de răcoarea cleștarurilor,
nu pentru că ochii-mi sunt umezi
de dorul căprioarelor catifelate...
Îți cer iertare pentru că
n-am reușit să aflu
taina reșterii tale perpetui
și infinitul dăruirilor tale !...

iunie 1967

SECETA

Acorduri jalnice de bucium
în zvon de codru stau la pândă
vestind frisoanele de zbucium
ascunse-n zarea tremurândă.

Si bate vântul printre muguri,
sahare-n rouă se cobor,
în rotunjimile de struguri,
manate,vinurile mor.

Priviți pe masa tuciurie
strălucitoarele pocale
și lăcrimați de-aveți tărie
căci ele vor rămâne goale !...

Nici mustul finelor parfumuri,
nici vinul sfintelor țării...
Doar praful galben de pe drumuri
va odihni pe rug de vii...

August 1969

SA NU INTREBATI !

Să nu întrebați de ce privesc azurul
și nici de ce roua a rătăcit iarba
oprindu-și strălucirea printre genele mele !
Să nu mă întrebați de ce închid ochii
când ascult Balada lui Ciprian Porumbescu
și de ce-mi strebezește sufletul
când urmează telejurnalul !
Poate că acolo sus îmi caut visele,
poate că roua nu a căzut din nouri,
ci a izvorât din adâncuri ;
poate că dincolo de pleoape mă întâlnesc cu mine,
metamorfozat în acorduri de baladă,
iar dincoace de ele
mă întâlnesc cu lumea măsluită de farduri.

August 1969

SA NU UITI, FATA MEA !

Nu lăsa să-ți zboare clipa pe sub streșina visării
și nici aripa n-o iartă să adoarmă în odihnă !..
Imnul soarelui și-al lunii îl ascultă fără tihnă
pătrunzând misterul florii și vrăjitoria mării!
Nu uita că peste moarte, doar o clipă ești regină !..

Eu mi-am torturat clipita și-am zvârlit-o în toiege
iar pe-aripi mi-au fost înfipte flori de plumb și mătrăgună.
N-am nuntit fiori de soare și nici farmece de lună,
codrii i-am uitat...și marea..toate au rămas pribege.
Astăzi e târziu...și fulgii mi-au împodobit cunună.
Am uitat că peste moarte, doar o clipă poți fi rege.

August 1969

INVERSIUNE

In umbra sumbrului surghiun
pe visurile noastre s-a depus rugină,
se scorojește ruga clandestină
în ritmul plânsului străbun
și mat e geamul spre lumină.

Lăcașul vostru de-nchinat
e dat cu var a puritate,
în alb e zeul de cetate,
- cu fond de ten cosmetizat -
și albe sunt negrele păcate....

Doar porumbeii zbor năuci
sub streșini albe de vopsele,
privesc hipnotizați spre stele,
purtând pe aripi semn de cruci
și-adorm apoi învinși de jele...

Si-n visul lor care-i răscoală
coșmarurile prind conture :
pe creștet penele au formă de secure
iar lebede cu aripe de smoală,
bezmetic, plutesc peste pădure...

*

* *

Păcatul, zeul și altarul,
doar ele-n pompa triumfală
- pe cât de ticăloasă, pe-atâta de banală-
stau veșnic albe,...veșnic pure !?!?...
Cumplit zugrav ne e coșmarul...

Mai 1971

ALEGORIE

Valuri bat în maluri sure jeluind încătușarea...
Pescăruși cerniți la pene de pomezi petroliere
puritatea-și vor nostalgici în avânturi efemere,
dar aripile sunt grele...și ispititoare marea.

Unul alb doar mai plutește spintecând albastră zarea,
se hrănește din văzduhuri și din nouri se adapă
și-nfruntând cu deznădejde nesfârșirea cea de apă
în podoaba-i ninsorie poartă sfânt imacularea.

Dar...trudit de înălțime și de zborurile pure,
un popas ar vrea să facă în eterna alegare...
Ochiu-i umed se îndreaptă spre o rază de pădure,
aripile-l poartă însă, plumbuite, înspre mare.
Jeluind încătușarea, valuri bat în maluri sure...

Iunie 1974

ASTEPTARE

În fiecare clipă ce-i este hărăzită,
omul e destinat așteptării.
Si el asteaptă mereu...
Cu ochii pierduți în zare,
seraful căzut din noi își poartă nostalgia
în așteptarea miracolului.
Dar acel ceva care să ne spulbere așteptarea
nu apare aproape niciodată...
Iar atunci când apare
nu este decât o ispită înspre o nouă așteptare.

Febr.1975

PASAREA PHOENIX

Unde zboară gândurile
cu aripile muiate în rouă ?
Pe coama argintie a vântului,
pe verdele parfumat din corole
ori pe catifeaua roșcatelor umezi
plutește fâlfâitul rece
al păsărilor întrupate din jar.

Reîntoarse din dumbrăvile de azur,
în murmur de izvoare,
mirozne de păduri
și fioruri de iubire,
ninse de pulberea de aștri
și de polenul florilor nevestejite,
ele se așează domol
pe ramurile inimii.
Neaua se topește,
aripile se aprind,
jarul se ascunde în mantie de spuză...
Acolo dedesupt se zămislește în taină
Pasarea Phoenix.

August 1975

EVADARE

Pribegii tăinuți în noapte sub voalul firelor de raze
își curm-o clipă rătăcirea în brazde sure de otavă...
Se prăbușesc apoi în volburi și se înalță în extaze
părând să uite că-n adâncuri veghează cupa cu otravă.

Si în plutirile de-arome ei își topesc nemângâierea,
aflând în freamătul poenii șoptiri de cosmică iubire
ori resimțind cum peste suflet se-nfiripează adierea
fantasmei roze ce-i sortită să fie doar o nălucire.

Pribegii tăinuți în noapte, sub voalul firelor de raze,
privesc nostalgic cum dispare sfințita brazdă de otavă...
urcați în gol din voluptate și coborâți dinspre extaze,
ei și-amintesc doar că-n adâncuri veghează cupa cu otravă.

Iunie 1976

PE ULITI DE SAT

Pe-același drum rănit de ape
pășesc tăcut spre altă vreme...
Aceleași umbre mor pe drumuri
și-același vânt prin noapte geme ;
prin hornuri urc-aceleași fumuri
iar dealurile înverzite
rămân aceleași vechi troiene.

Doar eu sunt altă făptuire...
Repovârnit înspre izvoare
privescu-mi chipul peste unde...
Pe sub năframe de ninsoare
neantul pare a-și ascunde
tăria lui fără de margini
și sumeția-i sfidătoare.

Pe-același drum rănit de ape
îmi caut umbra viorie
sub soarele de-odinioară.
Nostalgic gândurile zboară
spre zări cu flori de iasomie
și se întorc purtând pe aripi
mirozne de copilărie...
Pe ramuri tainice de suflet
priebege păsări se coboară...

august 1976

HIEROGLIFA

Si zboară fluturi viorii,
petalele se scurg himeric,
bucetul brun de simfonii
- cu maci albaștri și stihii -
îngenunchează spre vecii.
E întuneric..

Prohoduri ofilite-n vânt
stau tânguiriilor surdină;
se frânge raza de pământ,
vioara amuțește-n cânt,
un foc de smoală arde sfânt.
Lumină !!!...

Nervuri de fum plutind în aer
sugrumă sfinții din pronaos ;
din torsul firului de caier
plutesc murmurele de vaier...
Luminile de ceară se încaer.
Neant si haos ...

Septembrie 1976

AGONIA INTELESURILOR

*Privește – mi-a spus într-o toamnă târzie ființa cuvântului ;
dar nu ca un doctor blazat...
Caută-mă ca un oier mioarele pierdute,
ca un pustnic cu fruntea încinsă de iarba pământului
și ochii sorbiți dinspre cerul mereu încifrat,
caută-mă precum bolnavul căile vindecărilor neștiute !*

Mi-am aruncat atunci privirea îngrijorată
spre turma cea fără de păcurar a cuvintelor...
și ea n-a mai găsit drumul înspre orbite ;
împleticită în labirintul mormintelor
deschise de agonia iscată în cuvinte,
s-a rătăcit de- pururi în haosul rostirii.
De-atunci...sunt orb printre-nțelesuri căzute-n agonie
și-orbecăiesc în noapte prin holdele gândirii...

16 nov.1978

MATEMATICA SPERANTEI

Dacă n-ai învățat tabla înmulțirii lucrurilor
iar la împărțirea numărătorului de lumină
la numitorul de întuneric
priceperea matematică îți lipsește,
dacă nu știi să aduni speranta
cu visul
și să scazi exact din suma făptuirilor
trufașele vorbe suspendate în aer,
dacă nu știi că un radical
înseamnă extragerea rădăcinii răului
și că ridicarea la pătrat
ori la cub
nu e altceva decât înmulțirea
cu ele însele
a Valorii, a Binelui și a Frumosului,
dacă nu știi toate acestea,
zadarnic ai pășit pragul unei școli
iar învățătorul
zadarnic a îmbrăcat hlamida de apostol...

19 aprilie 1979

TOAMNA

A nins cu frunze-n agonie
și râde-n lacrimi depărtarea...
Pământul s-a îmbrățișat cu zarea
într-un acces de nebunie
și-n plânset gri doinește floarea.

Pe lujeri morți de chimicale
dorm somnul toamnei trandafirii,
în temniți seucid martirii
iar din palate, alchimii de jale
vrăjitoresc vestmântul pătimirii.

A nins cu toamnă și durere
peste ciorchini și peste demnitate ;
văzduhul este cuibărit de moarte
- în travestiul ei de ură și plăcere –
și-ucise sunt de-a pururi speranțele de marte.

12 oct 1981

INVOCATIE

Dă-mi măicuță zorile
și blândețea cântului,
dă-mi cuprinsul vântului
și-mi salvează florile
de mana pământului !
M-au cuprins troienele
sub ninsori de jale,
s-au uscat poienile
de jaful cuvântului
iar privighetorile
- lăntuite-n zale –
și-au aprins cu penele
ramurile cântului...

Maica nu-mi aude plânsul...
și de-l simte nu-i tărie
să urzească deznădejdea
în covor de bucurie.

Zorile bolesc în noapte
vântul urla-a disperare,
iar sub sceptrul cel de crivăț
necuprinsu-i închisoare...
Florile-s aproape moarte...

Mamă !!! Unde este soare ?...

25 ian.1981

HIEROGLIFA II

Pâlpâire de frunziș
ori metanie de floare,
fulgerul dansând pieziș
între pisc și grohotiș
a mușcat un colț de soare
sfărâmând un luminiș
între deltă și izvoare.

Nu e potecă printre gânduri
și pentru bezne nu-s făclii,
molizii plâng îngenunchiați în scânduri,
petalele de lună se scutură pe dâmburi
iar zările de fulger sucombă în stafii...

Intre deltă și izvoare,
sfărâmând un luminiș,
fulgeru-a dansat pieziș
în cuminecări de soare.

Iulie 1981

DINCOLO DE BARIERA

Neliniștiți și singuri, sorbiți de vis albastru,
ne-am îndreptat în taină spre-un fel de frontieră
și sub ninsori de aur iscate dinspre astru
am traversat în spațiul vegheat de barieră.

Ne-am claustrat pe urmă pornirile rebele
într-un mărgean de taină cu forma de nesferă
și scuturând în inimi puzderie de stele
am transferat într-însul tăcuta barieră.

Un an de evadare, în țândări de secunde,
setoși de voluptate și inimi care speră,
ne-am înălțat în soare și-am pogorât în unde
vegheați ca o emblemă de vechea barieră.

E primavară iarăși cu înfloriri de-aprile,
valsează fluturi roșii în roza atmosferă
iar noi sorbind parfumul sfioaselor zambile
îmbrățișăm extatic aceeași barieră.....

Martie 1981

EVADARE EFEMERA

In iarna gri de nezăpadă,
cu pomii suri și oameni triști,
pe scena lumii mohorâtă
sub pasul sumbrilor artiști,

Plutesc speranțe vestejite
în zbor de frunze căzătoare,
pictând văzduhul plin de neguri
cu plânsul surd de-nmormântare.

Plecat, cu fruntea plumbuită
înspre asfaltul plin de tină,
îmi zburcusc pasul șovăielnic
să prind o geană de lumină...

.....

In preajmă-i se coboară visul,
beția roză de extaze,
mă-nvalue uitarea însăși
și mă dizolvă-n nimb de raze.

Redeșteptat din aventură
în iarna gri de nezăpadă,
revin în pribegia surdă
și trist mă rătăcesc în stradă....

Decembrie 1982

MEDICUL CU MAJUSCULA

Feți frumoși și Cosânzene, ferecați în mantii albe,
pribegesc întinsul vieții în armuri imaginare
și sfidând fantoma neagră de nădejdi vămuitoare
pun surdină suferinței iar speranțelor pun salbe.

N-au izvoare fermecate și nici zâne protectoare,
au în schimb nectar de suflet și cuminecări de minte,
și-au făcut dușmani de moarte din durere și morminte
pogorând în bezna nopții alinările de soare.

Străbătând un secol sumbru, anonimii în halate,
surzi la propria durere și la rânjetele morții,
dar lovind cu demonie în înscrisurile sorții,
se cobor în veșnicie din eternul Hypocrate.

Martie 1982

RASPUNS

Deși splendori de toamnă împodobesc decorul
iar muzici diafane mijesc după cortină,
ostracizat rămâne în sufletu-ne dorul
și ferecată poarta spre zarea de lumină.

Mă-ntrebi de ce mi-e fruntea umbrită și mahmură,
de ce-mi coboară neguri mereu peste privire...
Intreabă-te mai bine de unde-atâta ură,
prostie îngamfată și tristă rătăcire
careucid speranțe și visele ne fură !...

De ce devine lepra criteriu și putere
iar sănătatea firii temei de prigonire,
de ce un neam suportă rănit și în tăcere
povara umilinței și moartea de iubire !

Să nu-mi întrebi tristețea și nici să vrei cuvinte !...
Pătrunde-mi în tăcere și zboară-mă-n uitare !...
Cu mângâieri de zână sau în extaze sfinte
îmi poți deschide-o clipă fereastra către soare.

Octobre 1982

AN NOU

AN NOU, fi-ncoronat de astre
cu nimbul sacru-al frumuseții,
fi sol de viață și lumină
sub semnul florilor albastre,
și strai de purpur tinereții !

Fi iar prohod al prigonirii
și temnicer fără de cheie
al temnicerilor de spirit,
profanatori de soare și de curcubeie,
care-au scuipat veninul
în templele iubirii !

Fi, Anule, iubire de femeie,
doinindu-și pruncul din copaie,
pentru sărmanii lumii,
îngenuncheați și fără apărare !
Deschide porți de aur în zarea cea bălaie
și adu-ne în suflet țăriile de soare !

31 decembrie 1982

LA 70 DE ANI

Măicuța mea cu ochii de azur
și-n suflet cu parfum de vioarele,
au înflorit pe boltă grădinile de stele,
izvoarele tresaltă în cântec și murmur
iar Cronos,- aspru birnic – vrea iar să ne înșele.

Zadarnic, căci buchetul de stele argintii,
muiat spre viețuire în unda de izvoare,
l-am descântat cu dorul aprins direct din soare
și, așezat pe masă corolă de făclii,
l-am rostuit prin vrajă tărie și urare :

Să-ți fie cele șapte decade vremuite
tezaur de-amintire și aripi înspre nostalgii,
să-ți fie viitorul o joacă pură de copii,
lipsită de durere și fără de ispite,
o zare caldă de lumină
și-un cer adânc de bucurii !

Măicuța mea cu ochi de vioarele
și-n suflet cu parfumuri de azur,
izvoarele tresaltă în cântec și murmur,
pe boltă înfloresc în taină grădinile de stele
iar ție îți aducem urarea de augur.

27 septembrie 1982

PODETUL

Se leagană podețul îmbrățișat de unde
în umbra amintirii culcată peste valuri,
fiorii de logodnă amurgul îl pătrunde
iară ispita moare strivită între maluri.

Zadarnic întind brațul spre palidul contur
și fără rost e șoapta spre unda parcă sumbră...
Nimic nu se ivește sub bolta de azur
căci umbra amintirii rămâne doar o umbră...

Iulie 1982

EPITAF

Lasă lacrima să zboare
din adânc de luminiș !...
Pribegindu-mă în noapte
doar cu-n muc de lumânare,
m-a cuprins cu viclenie
floarea de păienjiniș
și m-a mistuit liturgic
într-un nour de cicoare.

Nu cerni tristeți și jale
pentru cel plecat departe !...
purgatoriul pentru dânsul
nefiind decât o cale
prin infern și prin minciună,
reîntoarcerea-n nemargini
este, dincolo de moarte,
revenire întru mumă,
evadare din paragini
și recurs oricărei soarte.

Bucură-te ochi în lacrimi
pentru cel care se duce
și păstrează-ți suferința
doară veșnicilor patimi
rânduite celor vii !...
Roua genelor brumate
prinde-ncet să se usuce,
din uitare și ispită
înfloresc noi bucurii
iară lumea efemeră
merge tristă mai departe
suferind pe-acceași cruce.

7 martie 1982

DESCANTEC DE LIMBARITA

Aceeași limbă de clopot hârbuit
se zbate-n haihui microfoane...
Zvârlit înspre turma lihnită de foame,
cuvântul din piua cu fund găurit,
prelins peste smârcuri în vad poleit,
nu hrană se vrea,ci fard de icoane.

Si lumea-i plouată de vorbe...
Ploi sure ca-n vremi ancestrale...
Potopul cel mitic din nou e pe cale,
se sting pâlpârile-n sobe,
cutremure sburdă a cobe,
iar ploi de ne-apă îneacă speranța în jale.

Descântec nădejzii înalț din durere :
« Limbarița să crape în hruba nerostirii,
să vină din văzduhuri tăria răsticnirii
și semănând descântul învestmântat în fiere
să-l rodniceasc-otravă, lumină sau putere
pentru-a hrăni în taină furtuna prăbușirii !... »

Limbariță ! Secațe-ar izvoarele-n tăcere !!!

5 martie 1983

PERENITATEA VANDALISMULUI

In veacul cel de umbre zavistuit de soartă
renasc luciri de lacrimi în straie de cuvinte...
Fantasma lui Negruzzi, bătându-ne în poartă,
desferecă–amintirea zidită în morminte.

Si sumbra-i voce tună în contra demolării
cuprinsă de furia uciderii de urme,
în contra cui sfințește zăbranicul uitării
pornit tot mai bezmetic lumina să sugrume.

Si iată că se sfarmă zidiri de mănăstire,
icoanele de spirit mânjite-s de trufie,
tezaure de suflet, lasate-n părăsire,
sfârșesc sub vandalismul iscat de tiranie.

In veacul nostru sumbru și mai lovit de soartă
lucirile de lacrimi pogoară în cuvinte...
Fantomă lui Negruzzi zadarnic bate-n poartă,
căci amintirea-i zace zidită în morminte.

Octobre 1983

RUGA 1

Doamne, coboară lumina binecuvântării
asupra umbrelor care mă bântuie !...
Sfințește-mi în suflet neostoirea căutării
și rana disperării ai milă de mi-o mântuie !

Dă-mi, bunule Doamne, puterea credinței,
aripi să mă poarte-n azurul făptuirii,
îmi dăruiește, Sfinte, misterele dorinței
pe care, în splendoare, le poartă trandafirii !

Mă miluiește, Doamne, cu boabele de rouă
în care s-oglindește lăcașul tău de stele
de unde peste suflet neprihănit îmi plouă
cu picuri de speranță și zbor de rândunele !

Iți multumesc, Părinte, că ruga mi-o primești
și-orfanului din mine îi dăruiești un tată,
că-n pribegia vieții tu nu mă părăsești
și îmi vaghezi cu milă neliniștita soartă !

1983*

*Poezie scrisă înainte de a începe activitatea clandestină anti-Ceașescu

NOSTALGIE

Mi-e dor de omul simplu cu vorba lângă suflet,
de gingaşa-i asprime şi dura bunătate,
mi-e dor de-nţelepciunea distinsă după umblet
a celor care-o poartă de mult şi de-n departe.

Zadarnic bat drumeaguri umblând după himere...
E doliu pretutindenii şi murmur de suspine.
Podoabele fiinţei se sfarmă în durere
şi negurii lumina silită-i să se-nchine.

De ulcerări cuprinsă îmi sângeră făptura
sub biciul linguşirii plesnit de farisei...
Cu pumnul şi cu lanţul, fudulă, ipostura
transformă focul vieţii în sarbede scânteii.

Mi-e dor de omul simplu cu vorba lângă suflet,
de gingaşa-i asprime şi dura bunătate,
mi-e dor de-nţelepciunea distinsă după umblet
a celor care-o poarta de mult şi de-n departe.

Septembrie 1983

SIMBOL

Scilipesc scânteii de bucurie
pe gâtul fin de catifea
căzând ninsoare brumărie
în lacrima « mărganului » de nea.

Si dorm-ascunse-n ele visuri,
șoptiri de ram și-ademeniri,
iluzii vagi de paradisuri
și-albastre flori de amintiri.

Septembrie 1983

DORINTA

Iubirea, în catifelări albastre de rapsodii și de balade,
în irizări de raze pale cernute mulcom prin perdele,
îmi înflorește voluptatea în fascinații de cascade
purtându-mi pribegia sortii în preajma tainicelor stele.

Mai vreau să plângă-o melodie în contrapunct cu necuvântul,
o contopire peste fire să-mi cotopească nebunia,
vreau în extazul de o clipă să anulez din nou pământul
descoperind pentru-o frântură fata morgana : armonia.

Coboară-mă, putere sacră, în adâncimi de ghețuri pure
sau urcă-mă-n vazduh albastru cu tăinuitele-i carate,
doinește-mi dorul fără margini iscat în vraja de pădure
și du-mă de urâtul lumii în nesfârșirea lui departe !

Aprilie 1983

MARTISOR

Rămas-au ghiociei cu frunțile plecate
în spatele icoanei cu zări de paradis ;
în ninsorii pocale de codru-mbălsămate
pitite stau în taină aripile de vis...

Din umbra încăperii cu rozele discrete
lumini de primăvară se nasc în strai de dor,
săruta ca-ntr-o rugă fantasme violete
și-n lacrimă de perlă s-adună mărțișor.

Martie 1984

LALELELE

Petale-nsângerate de tainice iubiri
devin pocale sacre uitate pe altare,
se umplu de mireasma albastrei amintiri
și-aprind în vatra nopții beții crepusculare.

Dureri și gânduri negre dispar ca sub narcoză,
prin geamul încăperii s-aprind făclii de stele
și totul pare-n noapte o sfântă-apoteoză
aprinsă emblematic din glastra cu lalele.

Aprilie 1984

APUS DE SOARE

Ingână unda cristalină un cântec sacru de izvoare
și-n vals etern săruta prundul cu rotunjimile-i pubere...
De parte-n horbote de nouri pogoară-n tainița de zare
atotputernicul luminii, avid de alte emisfere.

Din strălucirea lui semeață de vâlvătaie și topire
se rotunjește-n înserare contur de foc portocaliu...
In irizări halucinante și-n sângerie ispitire
amurgu-nvestmântează magic tot orizontul străveziu.

Furat de puntea adormită în zvon de unde și-amintire
mă soarbe-agale orizontul în sibilinica-i splendoare
și dăruindu-mi amăgirea unui crâmpei de fericire
sfințește pentr-o clipă viața-mi cu-mpărtășanie de soare.

August 1984

VEVERITA

Cu blana ei catifelată și ochi lucind a voluptate,
tresaltă zvon de veveriță sub armonii de cetini pure...
Iubit de visuri, de neșanse și de dorinți nemăsurate,
pășesc agale peste plaiuri, atras hipnotic de pădure.

Străpung vărgate bariere, de tâlcuri pline și...zăvoare,
în palmă-mi arde pur mărganul cu harul lui vrăjitoresc
și-nvăluit de foșnet și murmur sibilinic de izvoare,
sub bolta plină de mistere, din pribegie mă opresc.

Deodată...brazii prind să cânte nemașoptite simfonii,
în legănări de unde zvelte mă fură fermecarea firii
și prins de vraja veveriței în toalete cafenii,
mă las purtat ca-ntr-o poemă în labirintele iubirii...

Dar clipa dulce a visării s-ascunde iar în efemer,
minunile dispar viclene ca valurile sparte-n spume
și re-ntorcându-mă agale, mereu rătăcitor stingher,
mi-aud departe veverița cântând o doină din alune.

August 1984

PRIMAVARA

Purtându-și mantia de neauă cu asorteu de verde pur,
distinsul prinț al primăverii, cu reverențele-i subtile,
îmbrac-azur de viorele și mov de toporași cumiști
și se îmbată în parfumuri de lăcrămioare și zambile.

Chemați de gingășia ierbii și de ispita-nmuguririi
pornesc să zburde miei de aur, de abanos și de zapadă
și-n hârjoneala lor ghidușă, sub ploaia razelor de soare,
perturbă zborul de albine ieșite parcă la paradă.

Izvoare albe de cleștaruri, doinind chemări dinspre extaze,
își argintează oglindirea în somnoroșii ochi de ape,
acolo unde două chipuri zâmbind își logodesc privirea
dorind norocul viețuirii în unde pure să-și adape.

Aprilie 1984

NAUFRAGIU

Un gol se cascadează în adâncuri
și oaza se usucă a pustiu,
grădinile de floare se ofilesc în smârcuri
iar patul se transformă în ramă de sicriu.

Corabia e frântă de stânci și de epave
și-n van ritmează valul iluzia salvării...
căci fără de catarge, arhaicele nave
rămân mereu orfane de malurile zării.

Să blestem datul soartei și furia furtunii ?!...
Să jelui nenorocul ?!...Să-mi sudui poate firea ?!..
Aș implora tărie din lacrimile lunii
dar nici prințesa nopții, cu toată strălucirea,
nu mai vibrează darnic la șoapta rugăciunii...

August 1984

REFUGIU

Privesc perdeaua de mătase pitind fereastra ferecată
și caut dincolo de gratii înmuguriri de primavară,
murmurul de izvor albastru cu unda lui cea fermecată
și toate cântecele mute, ce-și dorm tăcerea-ntr-o vioară.

Visez un luminiș de codru îmbălsămat de lăcrămioare,
departe de blestemul lumii... Culcați pe flori de vioarele
să ne sărute printre frunze apuse irizări de soare,
apoi în voluptatea nopții să fim sorbiți de stele.

Privesc perdeaua înflorată pitind deschiderea spre zare
și uit de anul care moare cu-alaiul lui de suferințe ;
îmbrățișându-ți trupu-n freamăt, cu darurile lui ispititoare,
resimt că nu moare speranța cât timp e însoțită de dorințe.

Decembrie 1984

TACERE

Când a intrat rostirea în beată agonie
și zâmbete stârnește vătafilor durerea,
din mîlul deznădejzii pîndește insomnia
și peste grai pogoară îndoliat tăcerea.

A-ngenunchiat strivită arhaica mândrie,
tăriile de jertfă s-au închircit mizere
și-n lumea stafidită sub vânturi de pustie
nu poți scăpa de tină decât doar prin tăcere.

De-aceea dorm în mine cuvinte nerostite
visând, naive poate, la zori de primăveri,
de-aceea flori de suflet cu-aromele cernite
își freamată preaplinul în rouă și tăceri.

25 sept. 1985

DESCANTEC SI BLESTEM

Descântec pentru tine, sărmâne trudit,
pe un pământ în care ți-e sigur doar mormântul !...

Ai fost dintotdeauna și ai rămas orfan
și în tăceri de jale ți-ai betonat cuvântul.

Nunutească-se blestemul cu ruga umilită,
aprindă-se în volburi șuvoaiele de lacrimi,
pogoare-se speranța de unde, prinsă-n lanțuri,
n-a mai putut s-aline amarnicele-ți patimi !...

Iar celor ce, cu steagul însângerat de crimă,
istoria le-aduse, ingrat, prielnicia,
acelor ce, cu tancul, și-au pironit puterea
grădinarind cinismul, cătușa și prostia,

Acelora le-aducă soarta blestem de nimicire :
sămânța să le sece în smârcurile urii,
mărirea lor cunoască infernul prăbușirii
și liniștea le-o deie doar buzele securii !...

Descântec pentru tine, sărmâne trudit
și blestem în trufia cea oarba-a dictaturii !...

Ianuarie 1985

INTEROGATII PROFETICE

Cui să plec genunchi de rugă
și spre cine să se-nalțe murmur descântat de jale,
când speranțele albastre se rosogolesc în fugă
iar trufia escortată în cortegii triumfale
vrea în cale să nu afle decât slugă lângă slugă ?!...

Oare timpul rugăciunii și-al umilei jeluiri
nu s-a scurs precum nisipul din clepsidra pătimirii ?..
N-auziți cum din blesteme și din tainice scrâșniri
fulguesește în preludiu simfonia răzvrătirii ?...
N-auziți ce freamăt roșu vine dinspre trandafiri ?...

Nu mai este timp de rugă și nici vreme de suspine...
Intunericul de gheață ne-a-mbrăcat în strai de moarte
și-ucigând în zarea vieții toata floarea de lumină
înspre iad, spre ispășire, cată pașii să ni-i poarte...
Va mai înflori speranța peste moarte și ruine ?!...

16 ianuarie 1985

CONCERTUL AGONIEI

Privesc acest spectacol de secol în derivă
la mucul lumânării redevenit emblemă
și căutând speranță, macar de o colivă,
descopăr doar sfidare, absurd și anatemă.

Eroi de bâlci și toante în haine de regină,
mai potriviți sub gratii sau poate în azile,
ocupă avanscena scăldată în lumină
și, regizând ovații de-adunături umile,
cioplesc destinul lumii spre moarte și ruină...

Si ce fac spectatorii gângavelor tirade ?!...
Topesc în lacrimi râsul și-n ură disperarea,
se simt părtași nevolnici ai tristei mascarade
și, așteptând de-aiurea să sune deșteptarea,
se miră că pe scenă cortina nu mai cade...

Sărmani de noi !!. preaplatnici cu-asupra de măsură !...
Nicăând nu se coboară cortina de la sine.
Unde-am văzut vreodata trufașa ipostură
ieșind din avanscenă, așa cu de la sine ?!...
Să vină dar artiștii...și altă partitură !...

Ianuarie 1985

ALIENARE

E puhavă tăcerea și smoală e-n afunduri,
lugubru zvon plutește sub fruntea fulguită,
alunecă reptila pe străluciri de prunduri
iar căprioara albă se stinge plumbuită.
E puhavă tăcerea și smoală e-n afunduri....

August 1986

DARUL SURASULUI

Surâsul nu costă nimic
dar poartă în sine rodnicii nenumărate.
Imbogățindu-l pe cel care-l primește,
el nu-l lasă sărman pe dăruitor.
Deși înflorește doar o clipă,
amintirea lui
se scaldă uneori în veșnicie...
Un surâs poate fi odihna celui trudit,
renăscătorul de curaj pentru sufletul abătut,
consolare a inimii îngenunchiate în doliu ;
el poate fi o binecuvântată floare de leac
pentru toate suferințele
și un curcubeu de bunăvestire
pentru orice speranță.
Iar dacă ceilalți îți refuză zâmbetul
de care ți-e dor,
tu fi generos și dăruiește-l pe al tău !
Nimeni n-are nevoie atâta de zâmbet
precum cel care nu a învățat
să înflorească un surâs pentru
aproapele lui.

Oct. 1987

AVERTISMENT

In unduirea de izvoare a gândului înaripat
vă ispitește bezna să ciocăniți rele,
oștirile de visuri le-ați sugruma-n tranșee
și zâmbetul speranței l-ați vrea crucificat.

Tâlhari de secol în derivă ! Zadarnică vi-i uneltirea...
Voi n-auziti sorocul morții cu șoapta lui justitiară,
nici zvonul surd al răzvrătirii în sumbrul asfințit de seară ?
Voi n-auziți chiar cum trosnește, printre blesteme, prăbușirea ??!...

Oct.1988

SUFERINTA ABSURDULUI

Simt cum se metamorfozează timpul
în linii, în ninsoare și-n jgheaburi de durere...
Icoana din adâncuri își rătăcește nimbul
iar vocile chemării coboară în tăcere...

Simt cum se metamorfozează spațiul
în pulberi, în himere și-n aripă de moarte...
În mlaștina absurdă s-a nămolit nesațiul
iar tot ce-a fost aproape pierdut e în departe...

Simt cum se frânge timpul și spațiu-l simt cum zboară,
temeiurile lumii se spulberă-n reversuri,
mă simt din mine însumi ca sunt zvârlit afară
și pribegesc spre moarte-ntr-o lume fără sensuri...

13 iunie 1988

PRIZONIER

Sunt prizonier în negură și tină
și țintuit mă simt de stâlpul umilirii,
rânjește cinic lanțul pe gândul de lumină
și mi-s uciși în suflet, de jale, trandafirii.

Sunt prizonier în lacrimi de rușine
și hăituit mă simt în fiecare clipă...
trufia bâlbâită mă-ngenunchează în ruine
și fier beton îmi toarnă pe fiece aripă.

Sunt hăituit în lanțuri de jalnic prizonier,
în negura de tină mă surpă disperarea,
uitat mă simt de codru, de zâmbet și de cer,
cărarea mi-e pribeagă și-n doliu sărbătoarea.

Febr.1989

DOAMNE !

Care ne sunt păcatele de moarte și ce blesteme ispășim
de-n poarta inimilor noastre bat fără preget rinocerii ?
Din care zbor de cucuvaie cu plânsul ei de țintirim
i-au fost menite blândeii turme imășurile otrăvite-ale durerii ?

Zadarnic urcă înspre ceruri și rugăciunea și-ntrebarea...
Prea bunul și prea dreptul, prea plinul de înțelepciune
spre milă și iertare pare-a fi rătăcit cărarea,
lovit cumva de amnezie sau poate de deșertăciune.

Să ne răspundem dară singuri, noi cei uitați de Domnul lumii :
păcatul nostru nepăcat e c-am fost buni și-ncrezători și veșnic mioritici,
că n-am găsit tămăduire epidemiilor minciunii
și nici puterii jefuite de ticăloși și creeri paralitici...

Ianuarie 1989

INCONSISTENTA PLENITUDINII

Mi-e sufletul imaș de lăcrămioare
și mintea pădure de frământ,
mi-s ochii seci de roua ucisă în izvoare
și gura-i ispitită să doarmă- n necuvânt.

Mă rătăcesc prin lume purtat doar de himere,
Urâtul mă îngână și Răul mă pândește,
mă doare nesfârșita ființelor durere
și gândul că viața în hău se prăbușește.

Deodată-mi ieși în cale cu flacăra iubirii,
corolă de blândețe, de zâmbet și căldură,
împodobești angelic altarul dăruirii
și-ți râzi de soarta care înșeală și ne fură.

Si clipele se-ncarcă-n miresme de petale
fiori străbat pământul supus vremelniciei,
uităm pentru o clipă stihiiile morale
recăutând candoarea și zâmbetul prunciei.

Dar ochiul meu de căprior, surâsul și căldura
de-abia de pot ascunde pustiul cel de moarte
al dorurilor logodite cu negura și zgura...
De darurile tale absurdul mă desparte.

Oricând mă fură clipa spre dăruiri de soare
din ceruri cad într-una spre-aceiași sur pământ...
Căci sufletul rămâne imaș de lăcrămioare
dar mintea o pădure-ncâlcită de frământ.

1994

DI x 2 + A

In matematica de taină a numirii
ascuns se află-ndemnul de mânz pornit în zare
și-ascunse în vocală ispitele iubirii
cu zborul lor haotic ca puii de ninsoare.
In irizări de lună primesc botezul trandafirii....

Păcat că-n cartea sorții cu filele pătate
de-absurdul ne-mplinirii și-al veșnicei ratări,
la numele tău vrednic de rodnicii visate,
a mâzgălit destinul atâtea încercări !
In irizari de soare ard aripi sfârtecate....

Iar azi când în crepuscul, sub zodia-ți felină,
lumini de soare dornic s-aprind deodată-n cale,
absurdul iar se-nalță, vistiernic de lumină,
înveninând nectarul râvnitelor pocale.
In irizări de stele speranța se închină.....

Iunie 1994

RUGA

Primește rugăciunea Doamne,
sărmanului necredincios
care și-a pierdut punctele cardinale
în negura de mazăgă a Răului
mereu triumfător !....
Primește ruga celui care și-a pierdut rugăciunea !....

Oct.1996

DISPERARE

O, Doamne, lumea asta în vid mă prăbușește;
Aș vrea să plec odată... și totuși să rămân,
speranța mântuirii în disperări se vestejește
iară credința-n tine hrănește un păgân....

Ianuarie 1998

REFUGIU

In căutarea acelu punct de sprijin
fără de care pasul mi-e doar o prăbușire,
surzenia orbirii adesea mă cuprinde
și invalid de soare mă pierd în rătăcire...

Atunci pornesc să mă cobor în mine
pe scări de crin, sub bolți de lăcrămioare,
c-o ramură de rază încerc să spulber bezna
și să-ntrevăd conturul visatelor altare.

Iunie 2000

NINGE

Ninge cum ninge odată-n vis
cu puf de porumbițe insolite,
petalele de stele se leagănă sfințite
și cad peste grădinile din paradis.

Ninge cum ninge cândva stingher
cu inimi de trandafiri învestmâțați corai,
care visându-se ambasadori în rai
extaziau parfumuri și presărau mister.

Ninge cum n-a nins vreodată peste toate
cu fulgi și cu petale de sfinte armonii,
s-acopăr sub zăpadă mizeriile sărmanei noastre pribegii
și-n suflet se strecoară un pic de-eternitate.

Dar ninge fără preget și-n iarna mea aridă
în care fulgii fragezi sunt firmituri de vreme...
Ei imi vestesc sarcastic, plutind peste clepsidră,
Că dincolo de iarnă neantul se așterne.

Febr. 2003

IDENTITATE

Suntem cu toții contemporani într-un prezent etern,
viața noastră este un măciniș de visuri
și-n căutarea oarbă a semnului patern
ne poartă pribegia între infern și paradisuri.

Decembrie 2004

SPERANTA

In această biată lume
de rătăcirii și necredințe,
de lacrimi seci mai pretutindeni
și de amare neputințe,
în lumea asta maculată cu-emblema ei de nerușine,
în cuplu hâd cu nonvaloarea,
mai e ceva să ne aline
și să ne-alunge disperarea ?
Mai este, Doamne, o ieșire
de unde ne-ar zâmbi salvarea
în strai de înger radios :
nuntirea fara de odihnă a înălțării prin IUBIRE
cu setea fără de opreliști a căutării de FRUMOS

Nov.2005

ZADARNIC

Zadarnic cauți armonia cu un trup ce-ți este drag
când lungimile de undă nu ritmează-n orice clipă...
Intâlnind ferești închise și opreliște de prag
aripările dorinței mor în neguri de risipă.

Nov.2006

MIRACOL

Când inflorește-n plină taină, pe ramul verde, trandafirul
în suflet se pogoară cerul să-mi lumineze veșnicia
iară nectarul invizibil de care freamată potirul
îmbată aripa de visuri și rodnicește fantezia.

Mai 2006

INTREBARI

Ce caut ? **Unde** si **De ce** ?
La cine este cheia incuietorilor de viață
și **Când** veniții să ne judece
vor dispărea în ceață ?

Ce întrebări stupide și fără de răspuns !...
De unde flori de soare în biata-ne grădină
când soarele în ceață mereu ne e ascuns
iar seceta iubirii tronează ca regină ?

Nu mai caut ca n-am **Unde**
și-n **De ce** e semn de moarte,
Cine veșnic se ascunde
iară **Ce-i** mereu departe.
Frigul morții mă pătrunde...

28.02.2006

IN AVION

Când zbori deasupra norilor
și mângâiat ești doar de-azur,
în minte-ți prinde vag contur
discreta geometrie a cocorilor
în cautarea spațiului de-augur.

De-i toamnă gri și-ntârziată,
te duce zborul spre sahare,
atras de mângâierile solare
și alungat de iarna înghețată
cu-a ei troieni de lăcrimări crepusculare.

De-i primavară-nmugurită și zglobie
ți-e zborul înapoi spre ghiociei și spre zambile,
spre zâmbetele-aiuritoare de copile
și spre iluzia izvoarelor de poezie
cu melodia lor de clipociri misterioase și subtile.

Vine însă un soroc când acest traseu de zbor
nu mai are coerența geometriei de cocoare,
drumul e doar spre sahare,
far'de flori și far'de nor...
E traseul de sens unic al clipitei trecătoare.

Iulie 2006

METAMORFOZA CLEPSIDREI

Sorocul te așteaptă-n răspântie de **când**,
cu asfaltări de **unde** și geometrii de **cum**,
cad picurii de ploaie pe fiecare gând
și vântul scormonește scânteile sub scrum.

Distanțele se-arată din ce în ce mai lungi
și clipele au pașii prea păgubiți de vlagă ;
zadarnic prevestirea încerci să o alungi
și efemere poame să-nghesui în desagă.

Esti rătăcit în vreme, povară inutilă,
trăind în amintire și-n vremuri ruginite ;
nu poți stârni în juru-ți decât un strop de milă,
cand nu-i indiferența cea care te înghite.

Si totusi, când pe frunte simți mâini catifelate,
când pomii dau în floare și cerul se-nstelează,
clepsidra ți se pare, văzută de-n departe,
o mică balerină care-n amurg dansează.

August 2006

BANDOL

Se oglindește luna în valurile mării
și farul singuratic clipește-n spre vapoare ;
din undele vrăjite de spuza înserării
se-nalță murmur tainic de nostalgii solare.

Dar când privești în juru-ți cum timpul schilodește
iar anii rod bezmetic în trupuri și visare,
simți inima în floare cum trist se vestejește
și cum magia mării devine disperare.

August 2007

NOAPTE DE TOAMNA

- la Daraști -

Această sfântă noapte de toamnă ce visează,
dormind ca-ntr-o poveste în vrajă și mister,
coboară în grădina-mi de trandafiri și dalii
și mă absoarbe magic din timpul temnicer.

Prințesa nopții-albastre pe creștet mă sărută
ca să-mi aline răul iscat de disperare
iar trandafirii-mi spală cu boabele de rouă
mizeriile vieții absurd rătăcitoare .

Si cerul îmi trimite o ramură de stea,
iubita-mi porumbiță un zâmbet îmi șoptește,
sub razele magiei de toamnă fără nouri,
clepsidra nopții albe nisipul și-l oprește.

17 octobree 2008

PRIBEGIE RATATA

Pe pagina albastră a undelor mării
mi-am scris poemele pe care nu le mai găsesc,
 în ritmurile vântului,
mi-am compus cântările pe care nu le mai aud,
 sub lava vulcanilor,
dorm visele care nu mă mai caută
 iar în nouri care ascund cerul,
 s-au rătăcit rugăciunile...
Ce mai caut, Doamne, în această lacrimă a universului !?!?

Dec. 2009

BLESTEMUL PLECĂRII

Când din neant spre viață ne-absoarbe o iubire
 începe aventura de timp cronometrată
 și-nvăluți din fașă în dor și ispitire,
Plecăm fără-ncetare și nu ajungem niciodată.

De ideal sorbiți perpetuu și tulburați de taina vieții
glisând sărmani pe anotimpuri și-atrași mereu de primăveri,
de raza lunii protectoare și roua pură-a dimineții,
plecăm spre-acolo-ntotdeauna și nu ajungem nicăieri...

Nov. 2009

DIAGNOSTIC

Pământul s-a îmbolnăvit de moarte
sfidat de oameni și abandonat de cer,
natura virusată se rățăcește-n noapte
iar semne de apocalipsă rânjesc dinspre mister.

Calotele rănite de miști în rățăcire
își metamorfozează gheața în lacrimi de înec,
vulcanii din adâncuri își ies încet din fire
și uraganele în dansuri de moarte se întrec.

Iar omul, cel odată predestinat iubirii
își răsticnește soarta pe crucea răutății,
transformă-n buruiiană fetidă trandafirii
și-n slăbiciuni de moarte țăriile cetății.
Apocalipsa bate la poarta omenirii !...

Februarie 2010

CAUTARI PRINTRE-NTALESURI

CAUTARI PRINTRE-NTELESURI

Marii *actori* fac din scenariu aripi și din indicațiile regizorale busolă de zbor.

Adevărul e totdeauna slujitor și supus. El slujește orice faptuire autentică și se supune necondiționat determinărilor care i-au dat naștere.

Prudența și diplomația sunt forme ale înțelepciunii, când nu violează *adevărul*, și instrumente ale șmecheriei când îl transformă pe acesta în ceară topită, gata să ia orice formă.

Nu e același lucru să spui ceea ce crezi cu ceea ce știi și nici ceea ce știi cu ceea ce este *adevărat*.

Bucuria *admirării* și a afirmației ozonează spiritul și înflorește sufletul.

Sunt unii în lumea acesta care, asemeni lui Făt Frumos, primesc *ajutoare* de pretutindeni fără să ceară de la nimeni.

Alienarea nu este în ultimă instanță, decât negarea de sine a eului care, auto-contemplându-se, descoperă că a fost contaminat de maladiile lumii exterioare.

Amintirea, ca și visul, pot deveni adevărate antidoturi împotriva disperării

Memoria inimii sunt *amintirile*.

Fluierul *arbitrului* nu trebuie să fie un instrument al plmânilor, ci al minții. Altfel orice măgar ar putea să officieze pe gazon. Singura deosebire ar fi că el n-ar putea fi corupt : iarbă de păscut găsește și pe stadioane.

Aroganța celor aflați la putere este aproape totdeauna atinsă de orbire, când nu e vorba de-a dreptul de prostie.

După revoluție au apărut niște « *avandardiști* » întârziați, uniți parcă sub vechea deviză « aprindeți torțele » ; dar ei dau impresia că nu simbolul luminii cuminecătoare îi călăuzește, ci acela al flăcării care transformă în scrum.

Nu tot ce e *bun* e valoros, așa cum nu tot ce e valoros e bun.

Capitalismul post-comunist este o soluție anacronică și la fel de bolnavă ca și comunismul. Singurul avantaj este că-i mai puțin dureros, mai puțin insuportabil și mai bine morfinizat.

Omul *capitalist* este o realitate urâtă, statul capitalist, servitoarea lui destrăbălată.

Cine stie *carte* are patru ochi, spune un proverb popular. In zilele de azi, nu cei care au ochi (fie ei și doi) stăpânesc lumea, ci cei cu gura mare, capul mic și mâna lungă.

In orice *câștig* se ascunde pierderea, așa cum în orice pierdere vegetează câștigul.

Aflată mereu pe scala dintre brutalitate și perfidie, *cenzura* ramâne de multe ori neputincioasă în fața inteligenței și a harului scriitoricesc, atunci când acestea sunt înnobilate de chemarea demnității și de tăria curajului.

Omul *comunist* este o frumoasă utopie, statul comunist o aventură sângeroasă.

Nici un *copil* normal nu se naște înainte de soroc și nici o floare merită rodului nu înflorește înainte de a da mugurii.

Farmecul *copilăriei* este ireversibil pentru cel care și-a pierdut cu totul zestrea de copil.

Personajul emblemă în care este travestită personalitatea lui *Ion Creangă*, în tot ceea ce are ea esențial, este **Moș Nichifor Coțcariul**. Aproape pretutindeni și mereu, în viață și în literatura careia îi dă viață, el este sociabil și glumeț, drăcos și șturlubatic, cu o adevărată vocație a ludicului și a râsului jovial.

Orice început de act *creator* e dificil pentru că el este împovărat de misterul trecerii dintr-un tărâm al vieții în altul.

Credința se dovedește uneori mai puternică decât puterea, iubirea de patrie mai rodnică decât gloria iar setea de libertate mai de nestăpânit decât beția dictaturii.

În atmosfera apăsătoare a unei societăți în derivă, *cultura* poate fi, dacă nu un antidot, măcar un analgezic.

Incifrările *dansului* românesc : atracția zborului și a scufundării, căutarea drumului în cele patru puncte cardinale, nuntirea brațelor cu solidaritatea sufletelor, ispita plutirii și dorul contopirii .

În relația popor-putere, *democrația* se întemeiază pe răspundere. Când aceasta e unilaterală sau nu mai e deloc, societatea se prăbușește în dictatură sau anarhie.

Destinul a sădit în noi floarea căutării iar mecanismele vieții, buruiana eșecului.

Poezia lui *Mircea Dinescu*, ca și aceea a lui *M. Sorescu*, practicând desolemnizarea limbajului poetic, - un fel de de-poetizare a discursului - tensionează, în aparențe de colocvial și prozaic, revolta, sarcasmul ori nonconformismul unui copil teribil, dezobișnuit să zâmbească ori s-o facă pe

glumețul. În numele ingenuității ulcerate și a unui ideal nerostit, dar mereu

subiacent, poetul inventează ciudate logodne între cuvinte pentru ca, la adăpostul

absurdului și al aparentelor non-sensuri, să poată anatemiza urâțenia și răutatea

vremurilor.

Doina este sublimarea în cuvânt și melodie a lacrimii întrupate din iubire, blestem și ură.

Nimeni nu *economisește* la îndemnul risipitorului și nu-și dăruiește cinstea celui care și-a pierdut-o pe a sa.

În *educație*, modelul e mai eficace decât modelatorul iar exemplul mai puternic decât discursul.

În *educație*, **ce știi** este soțul lui **cum ești**. Copilul lor va fi **ce faci**.

Sentimentul pribegiei este vestmântul hărăzit sufletului *eminescian*.

Iubirea păstorită de dor, cunoașterea cuprinsă de nesațiu și apostolatul obsedat de perfecțiune, însuflețesc universul *eminescian* într-o perpetuă deschidere de orizonturi.

Problema nu este dacă o nouă carte despre *Eminescu* este posibilă, ci dacă cel care se încumetă să o scrie reușește să adauge caleidoscopiei receptoare măcar câteva cioburi de oglindă în stare să îmbogățească jocul reflexelor.

Sintagma « *Eminescu*, poet național » nu este o simplă formulă apreciativă, ci expresia lingvistică a unei realități vizibile pentru oricine care nu este orb (sau snob).

În pofida tuturor *eminesco*-fobilor și *eminesco*-fagilor, poetul național continuă să iradieze în spațiul spiritualității românești lumină și speranță, sete de frumos și temeinicie, voință de cunoaștere și ispită a disputei.

În confruntarea noastră cu vitregiile istoriei și cu țăriile erozive ale timpului, *Eminescu* înseamnă cetate de spirit, templu fără de preot și clepsidră fără nisip.

În esență, demolatorii lui *Eminescu* sunt niște frustrați. Micimea lor nu suportă urieșenia geniului.

Obsesia absolutului la *Eminescu* este sursa vocației lui negatoare.

Eminescu reinvestește actul invocativ cu atributele lui originare și-l transformă în ritual poetic.

Pe măsură ce experiența existențială a lui *Eminescu* se adâncește, sub semnul eșuării și al deziluziei, revolta anti-divină se topește în suferință iar invocația orgolioasă se transformă în rugă tragică.

Invocația tanatică are la *Eminescu* două surse generatoare : pe de o parte, condiția tragică a viețuirii, agravată de conștiința absurdului care patronează viața, pe de altă parte, aspirația spre iubirea absolută, posibilă doar prin logodna în moarte.

Năzuind spre ilimitare și plenitudine, *Eminescu* afla mai pretutindeni limite și neîmpliniri. Căutând rosturile lumii și temeiniciile ei, descoperă fețele absurdului și suveranitatea arbitrariului.

Prin intermediul somnului și al visului, eul *eminescian* capătă demiurgie, forțele gândului se descătușează, se ascultă și se înfăptuiesc, iar poetul își subordonează haosul pătrunzându-l de propria-i coerență.

La *Eminescu*, prin somn se produce iluzia dezmărginirii trupești, prin vis se câștigă demiurgia nelimitării creative, prin moarte se dobândește realitatea eternității și a nemarginilor.

Izvorul marilor tristeți și suferințe *eminesciene*, al revoltelor titaniene și al pribegiei se află în propensiunea spiritului său către ilimitare și absolut.

Inzestrat cu nemargini de gândire, *Eminescu* și-a transformat efemeritatea existențială în prilej de obiectivare, prin rostire, a nelimitării interioare. Cartea lui nu închide doar o lume între coperti, ci deschide un univers dincolo de pagini.

La *Eminescu*, negația întoarsă spre sine din « Icoană și privaz », este revelatorie nu atât prin ceea ce neagă, cât prin ceea ce afirmă ca absență.

Chiar dacă opera *eminesciană* este irigată de apele negației, ea își are rădăcinile și încolțește în pământul sacru al aspirației afirmative.

Negația lui *Eminescu* nu este vindicativă și circumstanțială, ca la A. Macedonski, de pildă, ea este o negație ontologică și existențială, izvorâtă din suferință.

La *Eminescu*, toate realitățile supuse negației prin revoltă, refuz ori contestare își află replica pozitivă, în sublimările utopice din poezia evaziunii.

În testamentul « Mai am un singur dor », deși dominant pare sentimentul tanatic, tensiunea lirică esențială și polarizantă nu se degajă atât din invocarea morții, cât din dorința ca aceasta să se petreacă într-un anume fel, într-un anume loc și cu o anume participare.

În poemul « Mai am un singur dor », gestul liric fundamental nu este atât invocarea morții, cât invocarea vieții în moarte.

« Mai am un singur dor » este un curcubeu al amurgului care unește într-un fel de logodnă setea liniștii eterne cu nostalgia valorilor lăsate pe astrul pribegiei.

Mijloc de cunoaștere profetică ori magică, formă terapeutică de neutralizare a răului existențial, mijloc de purificare ori de sacralizare a iubirii, spațiu de refugiu din lumea eșecurilor, mijloc de atingere a stării de demiurgie și de împlinire a idealurilor de bine și frumos, visul este o dimensiune fundamentală a creativității *eminesciene*.

Suferința lui Hyperion n-a fost zadarnică. Eșuând în tentativa umanizării sale prin iubire, el își adâncește cunoașterea prin trăire și, mai ales, astralizează iubirea cuplului pământesc.

Cătălina pare a trăi față de Luceafăr sentimentul unei duble incompatibilități: ea nu-l poate urma, dar nici nu-l poate părăsi. Nu-l poate urma în starea de vis și nu-l poate părăsi în starea de veghe.

Geografia visului se sanctifică la *Eminescu* prin îngemănarea, în sânul naturii, a divinului din om și a umanului din divin.

Poezia amintirii, la *Eminescu*, este un ritual de recuperare a paradisului

pierdut, fie că e vorba de copilărie, fie că e vorba de iubire.

Izvor de poezie și teme de viață, mijloc de înfruntare a timpului și formă de stăpânire a spațiului, lucrare deschisă spre orizonturile dorului și balsam pe rănilor sufletului, aducerea aminte, asemenea visului prin care uneori înflorește, este una din coloanele infinite ale universului *eminescian* la care el a dăltuit, sculptându-se pe sine.

Ispitirea înțelepciunii are, la Eminescu, valoarea unei invocații întru Bine a Frumosului.

Izvorât din înălțimile geometrice ale rațiunii, cultul pentru adevăr, la *Eminescu*, își fortifică țările străbătând defileele afectivității, în timp ce cultul patriei, ivit din adâncimi obscure, își limpezește undele trecându-le prin filtrul ordonator al inteligenței.

Este o profanare să-l transformi pe *Eminescu* în instrument al piticismelor politice, în paratrăsnet al defulărilor de tot felul, în girant, - de la înălțimea lui hyperionică - al pământeștilor noastre risipe și lăcomii.

Pentru că iubirea nu poate scăpa de pecinginea răului și a urâtului existential, *Eminescu* încearcă s-o salveze pe toate căile. O adăpostește în splendorile protectoare ale naturii, o eliberează în irizările visului, o ferecă în evanescențele parfumate ale amintirii. Câteodată este ispitit s-o securizeze chiar în moarte.

Prin poezia lui *Eminescu*, invocația retorică își recapătă duhul original, redevenind, din simplă podoabă stilistică, gest existențial determinat de perenitatea speranței și întemeiat pe magia cuvântului.

În dialogul dintre Hyperion și Demiurg este pecetluită, la nivelul celei mai înalte instanțe a lumii, condiția tragică a finitudinii și neantificării omului.

Expresie focalizatoare a întregii poezii *eminesciene*, « Luceafărul » capătă, prin esențializare simbolică, înțelelesurile polivalente ale emblemei. El sintetizează un univers și pune pecetea suveranității pe lumea ferecată în cuvânt.

Sentimentul timpului este pentru *Eminescu* un fel de **frumoasă fără corp** pe care n-o poți percepe decât prin efectele produse.

Pentru *Eminescu*, Cronos este un tâlhar sui-generis, pornit mereu să răpească puritatea copilăriei, entuziasmul adolescenței și bucuria clipelor de împlinire ale începuturilor.

Motivația necircumstanțială a publicisticii lui *Eminescu* și-a aflat izvorul în conștiința ursirii exponențiale și în sentimentul predestinării într-un apostolat.

Pentru *Eminescu*, a desfrunzi a visurilor vară, a stinge și a secătui focul și izvoarele Antichității, a rătăci graiul firii înseamnă, de fapt, a secătui Poezia prin pustiirea Poetului.

« Glossa » nu este o profesiune de credință, ci un fel de autodescântec fără efect.

Timbrat de dorul iubirii sau al morții, de sentimentul absenței sau de țăriile speranței, în toate orizonturile universului *eminescian* se aude glasul chemării.

Gaeztăria lui *Eminescu* a fost destin și opțiune, așa cum a fost și poezia lui.

Epoca lui *Eminescu*, marcată adesea de simptomele maladivului și ale rătăcirii, a fost un fel de pubertate social-politică, alterată de ispitirile vârstei mature și de senilitatea morală stângaci travestită în vestminte tinerești.

Cea mai pregnantă trăsătură a stilului publicistic *eminescian* este generată de construcția subtextual dialogică, rezultată din prezența aproape permanentă a

unui interlocutor căruia gazetarul i se adresează.

Carieriștii, infatuații, ipocriții, oprimatorii de orice natură, toate speci­menele care, într-un fel sau altul, lezează material sau moral poporul român în ceea ce are el mai valoros și mai sfânt, află în *Eminescu* cenzorul necruțător, tribunul care-și irigă rostirea din revoltă și mâhnire, din ironie și sarcasm, iar în planul de adâncime, dintr-o profundă iubire vulnerată.

Spiritul titanian al poeziei de tinerețe a lui *Eminescu*, pornit să se confrunte cu divinitatea, se metamorfozează, - pe măsura curgerii într-o suferință a timpului- în rugă tragică, invocatoare de credință și speranță.

Din perspectiva cultului față de cele trei valori care au patronat publicistica lui *Eminescu*, - adevăr, patrie, muncă - aceasta ni se dezvăluie ca un act rostuitor, sacralizat de elevația idealurilor slujite. Un act săvâșit de către un **fecior de împărat fără de stea**, convins că este purtător de menire nu doar în lumea imaginarului, ci și

în aceea a istoriei, povârnită parcă pe căile rătăcirii și ale pierzaniei.

Cultura *epistolei* s-a îmbolnăvit când a apărut telefonul și a murit când s-a universalizat internetul.

Trăim într-o *epocă* în care romantismul cutezanțelor s-a transformat în calcul de rentabilitate, cultul frumosului în obsesia utilului iar căutarea binelui în gest

utopic supus ironiei. Visul a căpătat aripi de ceară, generozitatea și altruismul

stârnesc zâmbete de compătimire iar mirajul adevărului a fost pulverizat în bântuirile minciunii.

Adeseori *fantezia* artiștilor devine o forță de supraviețuire prin statuarea în universul imaginar a valorilor refuzate în lumea reală.

Faptele oferă cifrul autentic al vieții.

Femeia este, prin iubire, cheia care înlesnește deschiderea către creație.

Femeia înțeleaptă și iubitoare se străduiește să-i dăruiască bărbatului ei tot ceea ce l-ar putea ispiti la o altă femeie.

Spiritul *feminin* are antene mai sensibile, camere interioare de luat vederi mai performante și un spațiu de taină mai puțin penetrabil.

Unitatea de măsură a *fericirii* este clipa iar emblema ei *fata morgana*.

Efortul de a atinge *fericirea* este întruchipat de mitul lui Sisif.

Întâlnirea *fericirii* nu este depășită în dificultate decât de evitarea morții.

Deși *fericirea* nu are poartă de intrare, oamenii o caută mereu. Ceea ce găsesc, câteodată, sunt doar ferestruici de ieșire pentru *fata morgana*.

Fericirea nu poate fi o realitate durabilă pentru nimeni cât timp în jurul nostru este atâta nefericire.

Fericirea este un mariaj virtual, iar nefericirea un divorț material.

Ființa umană, în rățăcirile ei, a zamislit doua tipuri de criminali : indivizii care pentru un omor înfundă pușcăria sau sunt executați și conducătorii politici sau militari care, pentru uciderea a milioane de nevinovați, sunt răsplătiți cu onoruri și recompense iar după moarte cu statui....

Marele secret al *fotbalului* constă în **a da fără să primești.**

Frumosul nu este fratele **binelui**. Ii este mai curând prieten sau dușman, în funcție de împrejurări și opțiuni.

Ceea ce nu-i *frumos* nu este neapărat urât.

Fântâna nu e prea adâncă decât pentru găleata care nu ajunge la apă.

Gelozia este sentimentul de proprietate care distruge ce nu poate păstra.

Geniul artistic creează universuri din propria-i ființă, le conferă nesfârșirea

propriei eternități și le hărăzește nelimitarea propriilor nemargini.

Poezia « Noi » de *Octavian Goga* este nu atât o doină de jale, așa cum e socotită uneori, cât mai curând o baladă ce proiectează în mit suferința unui popor refractar resemnării.

Când nu poți *ierta*, încearcă să uiți și dacă nici uitarea nu vine, lasă timpul să vindece !

Câteodată, *ignoranța* te salvează iar cunoașterea te pune în pericol.

Fără *iluzii* se poate trăi, fără speranțe nu.

Dacă *inima* ne înșală adesea, rațiunea ne trădează de multe ori.

Nu *inteligenta* îi lipsește omului de astăzi, ci noblețea sufletului.

Instrucția și educația nu se pot face în chip autentic și durabil prin mașinăria

votului democratic, oricât de nichelate i-ar fi butoanele și oricât de seducătoare

mărcile de import.

Instinctele animalice ale omului sunt mai puternice decât *inteligenta*
« umană » a animalelor.

Mai ușor poți converti *inteligenta* la prostie decât invers.

Cel dintâi gând care înflorește după lectura cărților lui *Ioan Alexandru* este că, - în vreme de agonie a înțeleșurilor - unul din rosturile de căpătâi ale Poetului îl reprezintă restituirea harului tâlhărit din cuvinte.

Sintagma **iubirea de patrie**, ale cărei podoabe și bogății se află nu odată rușinate ori secătuite de panglicarii demagogiei, - cum ar fi spus Eminescu - recapătă sub pana lui *Ioan Alexandru* aura de sacralitate cu care au înzestrat-o ctitorii culturii românești.

Câteodată este greu să te sustragi sentimentului că *istoria literară* nu este cel mai iscusit și onest grădinar al aducerii aminte.

Iubirea de părinte este un fel de egoism nobil. În progenitură, părintele se iubește pe sine.

Când ne uităm în ochii *iubitei*, uităm că suntem nefericiți.

Îți *iubești* poporul nu numai pentru că îi aparții, ci pentru că e depozitarul

unor valori în care te identifici.

Orice *izbândă* constructivă a omului își generează antipodul ei demolator.

Unul din cele mai sigure mijloace de a neutraliza absurdul și urâtul se află în ispitirea binecuvântărilor *iubirii*.

Nu te *îneci* pentru că ai căzut în apă, ci pentru ca nu știi să înoți.

Intrebările cele mai tuburătoare nu sunt **cine** sau **ce**, nici **când** sau **unde**.
Cum și **de ce** fac legea suferințelor noastre .

Tinta *înțelepciunii* nu este atât căutarea fericirii, cât încercarea de a descoperi căile care să dea sens și coerență viețuirii, pândită neconținut de spectrele Răului și ale Absurdului.

Nu te întreba dacă preopinental tău *a înțeles*, ci dacă este dispus sau capabil s-o facă.

Adesea, cei ajunși să ia decizii în domeniul *învățământului* sunt ca niște afoni la pupitrul unor orchestre, când nu se întâmplă să fie niște bufoni, rătăciți dincolo de arena care li se potrivește.

Actul modelator în *învățământ*, ca să aibă sens și viitor, trebuie să fie totdeauna preludiul unei noi construcții.

Punctul geometric al oricărui *învățământ* este profesorul. Societatea care nu știe să-și prețuiască profesorii își văduvește viitorul de aripi, trecutul de icoane și prezentul de rodnicie.

A ieși *învingător* nu înseamnă totdeauna a avea dreptate.

Jertfa lui Ian Palah, - studentul ceh care și-a dat foc ca protest la invazia Cehslovaciei în 1968 - a fost prima lovitură de baros în zidul Berlinului și prima lumânare aprinsă la înmormântarea comunismului.

Lalelele sunt cupele multicolore în care primăvara își toarnă esențele de rouă. De aici starea de beatitudine a beției de primăvară.

Lașitatea este o elevă mereu absentă la ora de curaj.

Lăpușneanu fără Moțoc, din punct de vedere artistic, ar rămâne un personaj irelevant, îndeosebi fără acel Moțoc negruzian care nu moare în Polonia, decapitat, cum spun cronicile, ci în piața publică a ficțiunii literare.

A face o *lege* și a n-o aplica e ca și cum ai lua rețetă de la medic dar nu ți-ai face tratamentul.

Când *legile* sunt strâmbe, ideea de libertate îți dă dreptul de a nu le respecta.

Libertatea nu este un dar, ci un prinos al luptei și, cel mai adesea, al jertfei.

Libertatea presei nu poate trece dincolo de libertatea individului care n-a încălcat legea.

Oamenii nu prețuiesc *libertatea* decât atunci când au pierdut-o și nu o respectă decât atunci când sunt obligați.

Limanul căutării nu este găsirea, ci moartea.

Lumina e prețuită la superlativ mai ales când te afli în întuneric.

Acolo unde *limba* e folosită pentru a ascunde gândurile, mintea e antrenată spre a găsi justificări răului.

Limbajul nu este doar o formă de comunicare, ci și un ascunziș al celor gândite și nespuse.

Lingușirea este sora geamănă a defăimării.

Intr-o *lume* mercantilizată până în preajma absurdului, falsificată până-n pragul disoluției morale și apăsată de grija clipei prezente până-n vecinătatea coșmarului, speranța rămâne apteră.

Mama este un cuib care se transformă la un moment dat în aripă de zbor.

În "Psalmi moderni", *Macedonski* își îndreaptă ochii spre cer nu cu iscodirea și neliniștea celui însetat de certitudine, ci cu amărăciunea și revolta celui încovoiat de ostracizarea semenilor.

Macedonski nu are porniri titaniene, ci doar revolte omenești.

Când *memoria* colectivă e atinsă de scleroză ori devine senilă, viața e primejduită să suporte din nou suferințe evitabile ; când voința politică e măcinată de orgolii, drogată de amnezii și legănată de iluzii egoiste, societățile umane se prăbușesc în rătăcirile auto-distrugerii.

Claudia *Millian* n-a fost doar soția lui Ion Minulescu. Ea a fost o poetă autentică care și-a transformat mirele în muză, ființa în cutie de rezonanță a iubirii iar auto-biografia în carte cu dedicație.

Miturile adevărate și perene nu se confecționează în mod arbitrar. Ele răsar în solul fertil al colectivităților umane și intră în ciclul anotimpurilor, definid și fortificând, dăruind lumină și generând rodnicie.

Moartea este problema celor care rămân, nu a celor care pleacă.

Aflat încă în orizontul metaforic al “picăturii” și al “fulgurațiilor”, tânărul filozof Stefan *Munteanu*, autorul cărții “Fulgurații eminescologice”, ne invită cu discreție să-l așteptăm încrezători la răspântia unde picăturile devin mări, fulgurațiile lumină solară, iar analiza devine sinteză.

Natura și elementele devin fascinante prin eternitatea lor și prin sentimentul absolutului pe care îl iscă în conștiința umană.

Nefericirea este starea normală a ființei umane dat fiind că fericirea este o pasare care zboară doar în zărilor visului.

Neferiții iremediabili sunt cei care dialoghează prea mult cu ei înșiși.

Adevărata *noblețe* sufletească este să-ți amintești, mai curând, de ceea ce ai primit tu de la alții, decât de ceea ce au primit alții de la tine.

Nu cred în *noblețea* de suflet a celui care trimite săgeți doar înspre piepturile altora.

Retras în solitudine și în maiestatea Păltinișului, Constantin *Noica* a ales asceza, cărțile și meditația drept cale întru desăvârșirea înțelepciunii. Mulți i-au călcat pragul singurătății cu disponibilități de învățăcei sau cu orgolii de parteneri dispuși să dialogheze. Unii i-au căutat silueta din preaplinul admirației și al iubirii iar alții i-au pândit ființa cu opacitatea ignoranței agresive sau cu veninul invidiei găunoase.

Obsesia *noului* fără rădăcini tinde să substituie vegetația naturală cu butaforia spectaculară.

Pentru unii *oameni*, bucuria victoriei este mai puțin persistentă decât suferința eșecului.

Oamenii nu sunt egali în fața morții. **Când** și **cum** îi diferențiază.

Când au de ales între două rele, *oamenii* au ajuns să nu mai aleagă de loc și atunci, aproape întotdeauna, triumfă răul cel mai mare.

Cine inversează *obiectivele* răstoarnă rezultatele.

Occidentul este mult mai sensibil la bărbăția demnă a unui partener de încredere decât la temenelele și giruetele unui conlocutor fără coloană vertebrală și fără mușchi la creier.

Aforismul lui Pascal “*Omul* poate cât știe » sintetizează într-o propoziție de cristal un adevăr de diamant.

Câteodată *omul*, - cu iubita în brațe - are nostalgia celei de altădată, restituită de amintire.

Marea dramă a *omului* este atotputernicia nuntirii dintre **nicăieri** și **niciodată**.

Pofta cea mai seducătoare a *omului* este apetitul răului și înclinația cea mai perfidă, predicarea binelui.

Orice *operă* care merită să nu se pulverizeze în uitare își află totdeauna calea spre aducere-aminte.

Pasiunea este ca ploaia fără de care nu e posibilă vegetația. Numai că de binecuvântările ploii se bucură și trandafirii și buruienile.

Pasiunile nu vorbesc, ele se trăiesc.

A da plasă și a lua plasă nu e același lucru : primul este un gest de « generozitate », al doilea unul de « avariție ». Numai că, de obicei, cel care **dă** ia și cel care **ia** dă.

Plecăm mereu dar nu ajungem niciodată.

O bună parte din *poezia* post-modernă a ridicat prestigiul textelor de muzică rap, răătăcindu-se în banalul cacofonic, cinismul semidoct și expresivitatea miticistă a limbajului.

Tehnica artistică face versurile, sufletul face *poezia*.

Virtuțile simplității profunde a operelor de artă autentice au fost îngenunchiate de *poezia* așa-zis post-modernă pe cojile de nuci ale simplismului arogant și vulgar.

Poezia este vocea sufletului întrupată în ritm și armonie de puterea zămislitoare a minții.

Poezia, arta în general, este de multe ori o fereastră deschisă spre mângâiere și o poartă zăvorâtă în calea agresiunii.

Polemica s-a născut din tensiunile diversității, din atotputernicia relativului și din obsesia adevărului. Câteodată, din vocație misionară, adeseori din orgoliu narcisiac.

Succesul în *politică* n-are nimic de a face cu cele zece porunci ale creștinismului.

Când viața *politică* devine circăraie iar politicienii niște circari, cetățeanul rămâne spectator sau devine el însuși circar.

E greu, dacă nu imposibil, să vomezi când te cuprinde greața de *politicianism*.

Toți *politicienii* pretind că aleargă în căutarea adevărului, dar cei mai mulți se lasă seduși de ispitele minciunii.

Popoarele sunt mereu fascinate de ipostură și, deși plătesc totdeauna cu mari suferințe slăbiciunea aceasta rătăcitoare, nu învață nimic din rătăcirile lor.

Adeseori, *posteritatea* este ingrată iar formatorii de opinie, când nu sunt rătăciți, par telegħidați.

Suveranitatea *prezentului*, patronat de luciditate, nu poate fi decât ignorată uneori, ea nu poate fi abolită.

Unde *prostitia* și aroganța au pus mâna pe putere, inteligența și modestia devin subversive.

Sunt momente în viață când *prudența* începe să se înscrie mai curând în sfera semantică a lașității decât în aceea a înțelepciunii.

Pamfletul nu este niciodată expresia puterii făptuitoare a celui care-l produce, este doar substitutul acesteia

Cenușa carnetelor de *partid* din decembrie 1989 s-a vrut reziduul unei purificări prin foc, de rușine, de slăbiciune și de vinovăție. Pentru unii însă, n-a fost decât praful de drojdie în aluatul afacerilor murdare de după Revoluție.

Poți să ai 20 de ani fără să fii tânăr și 80 fără să fii înțelept.

Potopul din biblie a fost un eșec. El n-a reușit să neantizeze ființa umană și nici s-o facă mai bună.

Intr-o vreme de *rățacire* și de răsturnare a valorilor, sfidarea părinților și a școlii devine act de curaj, încălcarea regulilor de convețuire și a legilor se transformă în semn de îndrăzneală și dovadă de personalitate, nerespectarea libertății celorlalți capătă semnificația autenticei libertăți individuale iar dreptul de a huidui și de a insulta se metamorfozează, din realitatea defulantă a stadioanelor, în cucerire a militantismului social și politic.

Când nu pot combate *răul*, cei mai mulți oameni încep să-l slujească ; chiar dacă fără convingere,... deși nu fără profit.

Războaiele sunt aproape totdeauna fructele otrăvite ale păcilor neînțelepte.

Ființa *românească*, atât de primejduită în ultimul secol, - revalidându-și perenitatea la sfârșitul anilor 80 - poate produce din nou anticorpii meniți să neutralizeze efectele tentativelor de cancerizare a identității. Când descoperi în tânăra generație oameni care nu se lasă ispitiți de sirenele uniformizării globalizatoare, care vibrează la ideea de patrie și făptuiesc în numele unui devotament față de valorile autentice, tineri pentru care mirajul bunăstării și al celebrității câștigate oricum este contrabalansat de conștiința lucidă și dăruitoare că nimic durabil nu se realizează decât în spiritul Meșterului Manole, speranțele noastre de salvare par a nu fi deșarte .

Mediatizată drept țară a conducătorilor sanguinari, tip Dracula ori Ceaușescu, drept nație a cărei tipicitate e dată de copiii străzii, handicapții și bolnavii de sida ori de țigani care cutreieră Europa sub stindardul tricolorului românesc și sub numele fraudulos de **romi**, percepută ,« grație » politicienilor și administrațiilor post-revoluționare, ca o societate neguvernabilă, imprevizibilă și neperformantă, *România* își păstrează încă unul din atuurile fundamentale : **CULTURA**. Dacă se reușește performanța, așa cum se încearcă de la Revoluție încoace, de a-i dărâma

cariatidele, de a-i macula izvoarele și de a-i înstrăina fiii, atunci proiectul neantificării acestui popor încăpățânat în perenitatea lui etnică, ar putea să devină realizabil.

Mulți dintre *românii* ce vor să intre în Uniunea europeană oricum, nu pun, în realitate, prea mult preț pe Occident, ci un prea mic preț pe propria țară. Gestul lor nu e rodul prețuirii, ci emanația sulfuroasă a disprețului.

De-a lungul istoriei, *românii* au fost obligați, prin forța brutală sau prin înșelăciune, să-și plece capul. Dar de bună voie, ei nu și-au plecat capul decât pentru a-l ridica din nou înspre soare. Iar dacă au ținut, într-adevăr, capul plecat, de aproape două mii de ani, l-au ținut doar în fața lui Dumnezeu.

Răbdarea *românului* e proverbială dar nu fără margini.

Românii nu s-au îmbolnăvit de comunism. Ei au fost contaminați. Aflați într-o convalescență dureroasă și cam lipsită de igienă, ei își trudesec vindecarea. Când o vor obține, vor dobândi și imunitatea.

Realitățile urâte ale vieții pot fi negate prin refuz sau revoltă, dar și prin cultivarea altei ordini, fie ea reală sau imaginară.

Când, în vremuri tulburi, apar (sau sunt confecționați) *reformatori* porniți să ne facă a crede că vârfurile munților Făgăraș sunt doar niște dealuri, iar Bărăganul mai curând un spațiu al ciulinilor decât al holdelor de grâu, atunci recursul la geografia reală și integrală devine act terapeutic în tratarea iposturii, a deficitului de conștiință și a apetitului bine întreținut al mistificării.

Religia nu este altceva decât expresia nevoii de Dumnezeu, transpusă în ceremonial de către biserică.

O *revoluție* care întoarce spatele jerfelor făcute în numele ei are soarta mitică a sacrificiilor neprimite de zei.

Ruga nu este decât o invocație adresată propriei ființe prin intermediul unui releu metafizic care se numește divinitate.

Rușinea este disconfortul interior al comiterii unei fapte reprobabile. Numai că acest disconfort a devenit azi o floare foarte rară și fără preț.

În peregrinările lui, Alecu *Russo* nu este excursionist, ci pelerin, iar relatările acestora nu sunt atât un memorial de călătorie, cât un jurnal intim

Ai dreptul de *a spune* orice, dar și datoria de a suporta consecințele spuselor tale.

Succesul unei echipe nu e dat numai de valorile ei, ci mai ales de credința în victorie.

Sfârșitul lumii nu va veni din afara omului, ci din lăuntruul său.

Menirea unui *scriitor* este să scrie, nu să-și facă publicitate și marketing.

Sărutul este un transfer de afecțiune, un gest de ipocrizie sau un semn de credință. Identificarea lui, o aventură înspre necunoscut.

Ca frate ori sinonim al morții, *somnul* este un spațiu al ne-durerii, o stare de narcoză care anulează totul prin prăvălire în nimic.

Pentru artist, *somnul* este o binecuvântare. El te emancipează de spațiu și timp, îți face țândări mecanismul determinismului existențial și, - oferindu-ți eșantioane ale neființei și ale nezbaterii - îți intermediază marea aventură a visului.

Marin *Sorescu*, - practicând o poezie a paradoxului demitizant, a solemnității abolite și a discursului fals colocvial - dă impresia mereu că se joacă. Numai că

joaca lui e un ritual mascat al adevărului care se dezvăluie, al lacrimii care se vrea împărtășanie ori exploziv, al zâmbetului care înflorește bucuria unei speranțe sau ascunde tristețea metafizică.

Severitatea întru **bine, frumos și adevăr** a părinților este pilula amară care asigură copiilor un viitor sănătos.

Speranța este înariparea căutării perpetui.

Când *speranța* și credința într-un ideal dispar, urâtul, vidul ori alienarea pun stăpânire pe oameni.

Căutând *sensurile* vieții, adeseori dăm peste nonsens

Sensul devine variabilă ratăcită atunci când cuvântul intră pe mâna unui manipulator de opinie.

Sensul este temelie a înțelegerii doar pentru cei de bunăcredință.

În epocile totalitare, lumea *scriitorilor* e disputată de seducția prostituției, demnitatea tăcerii ori curajul luptei deschise pentru ideal.

E mai greu să *taci* când trebuie decât să vorbești când nu trebuie.

Timpul durerii este totdeauna mai lung decât am spera iar timpul plăcerii mai scurt decât ni l-am dori.

Toleranța exagerată în educație este monedă profitabilă în buzunarul « educatorului » dar falsă pentru cel care rămâne astfel needucat.

Este mai comod și mai profitabil pentru tine să fii îngăduitor și *tolerant* față de rău decât să te confrunți cu acesta fără îngăduință. Numai că răul neîngrădit este ca inundațiile : devastează fără alegere. Deci victimă poți fi chiar tu.

Toleranța față de rău nu este fructul iubirii,- cum pretind unii - ci rodul fardat al egoismului.

În *totalitarism*, teatrul are cele mai eficiente mijloace de neutralizare a cenzurii. Textul unei piese poate fi supus controlului dar nu și interpretarea, imaginația și spontaneitatea actorului care pot să transforme afirmația în negație și invers, minciuna fardată, în adevăr al hohotului de râs, fraza solemnă a eroului agreat de putere, în bâlbâială demagogică.

Când stupul e invadat de *trântori*, regina nimfomană moare împreună cu albinele ei înfometate.

Trecutul - istorie pietrificată, prezentul - spectacol de teatru în desfășurare, viitorul - roman de anticipație nescris.

Tăcerea este pentru idee ceea ce este blocul de marmură pentru statuie.

Singurul judecător autentic în plan *uman* este posteritatea, temnicerul cel mai necruțător este trupul iar călăul tuturor rămâne moartea.

Spiritul *uman* evită uscăciunea sorbindu-și sevele din apele nemărginite ale necunoscutului.

Promovarea *urii* și a intoleranței de către religii este o trădare a principiilor divine fundamentale care sunt iubirea și mila .

Cine-și uită *umilirile* riscă să fie umilit din nou.

Valoarea a ceea ce dorești e dată de prețul pe care ești gata să-l plătești.

Viața fără iluzii este o călătorie lucidă spre neant.

Viața presărată cu iluzii este o pribegie printre amăgiri, viața înaripată de speranțe este o hărăzire întru ideal.

În *viață*, **a vrea** se conjugă întotdeauna cu **a putea**.

În mai toate luptele, *victoria* este a celui care face mai puține greșeli.

CUGETARI IN RECURS

CUGETARI IN RECURS

« Necesitatea nu cunoaște lege ». (Saint Augustin)
Necesitatea nu cunoaște lege pentru că este ea însăși lege.

« Femeia este ființa cea mai perfectă dintre toate făpturile ; ea este o creație de tranziție între om și înger ». (H.de Balzac)
Perfecțiunea este un superlativ absolut și o frumoasă utopie iar tranziția între om și cer este totdeauna bi-polară : înger și demon.

“Nimic nu este frumos în afară de adevăr, numai adevărul este plăcut”
(N.Boileau)

*E frumos și plăcut ce spune Boileau despre adevăr numai că nu e adevărat.
Viața e plină de adevăruri și urâte și neplăcute.*

« Intr-o societate bine organizată, cei buni trebuie să servească drept model, iar cei răi drept exemplu ». (Louis de Bonald).
Din păcate, în lumea contemporană, societățile nu sunt bine organizate. Ca atare, modelul devine exemplu și exemplul devine model.

« Trecutul trebuie lăsat în uitare iar viitorul Providenței ». (J. B.Bossuet)
Lăsând trecutul în uitare și viitorul Providenței, prezentul rămâne sortit tuturor rățcirilor.

« Un bătrân îndrăgostit este o mare anomalie a naturii ». (J. de La Bruyère)
Un bătrân îndrăgostit nu este o anomalie a naturii, ci un omagiu refuzat al iubirii.

« Dacă sărăcia este mama crimelor, prostia le este tată ». (J. de La Bruyère)
Crima are și alti părinți, deloc săraci și deloc proști.

« Iubirea și prietenia se exclud una pe cealaltă ». (J.deLa Bruyère)
Iubirea și prietenia sunt două splendori umane care se sacralizează reciproc.

« Orice încredere este primejdioasă dacă nu e totală ». (J. de La Bruyère)
Tocmai inversul este adevărat : orice încredere totală e primejdioasă.

« Geniul nu e altceva decât o mare aptitudine pentru răbdare ». (comte de Buffon)
Dacă ar fi numai atât, lumea n-ar mai încăpea de genii.

« Adevărul, ca și lumina, te orbește » (A. Camus)
Nu totdeauna și nu pretutindeni. Fiindcă lumina este fără efect asupra orbilor și fără interes asupra celor care iubesc întunericul.

« Omul cel mai bogat este economul. Cel mai sărac zgârcitul ».
(S.R.N.Chamfort)
Sunt atâția bogați deloc economi și atâția săraci de loc zgârciți încât izvoarele bogăției și ale sărăciei trebuie căutate dincolo de ierburile aparenței.

« Puține lucruri se fac cu inteligența, nimic cu spiritul, totul cu caracterul ».
(S.R.N.Chamfort)
Si un analfabet poate avea caracter, dar el nu va descoperi niciodată teorema lui Pitagora sau teoria relativității.

« Cugetarea consolează și găsește leac la toate ».(S.R.N.Chamfort)
Dacă ar fi așa, n-ar exista pe lume atâta neconsolare și nelecuire.

« Plăcerea se poate rezema pe iluzie ; fericirea însă stă pe adevăr ».
(S.R.N.Chamfort)
Dacă plăcerea se poate rezema pe iluzie, fericirea este ea însăși o iluzie, adeseori fără nici un raport cu adevărul.

« O națiune vie nu poate cânta decât viața ». (J. Cocteau)
O națiune cu adevărat vie celebrează nu doar viața, ci și moartea, fie și numai pentru că viața este doar o floare (sau o buruiană) în grădina morții.

« Moartea e singura certitudine care nu liniștește ». (J. Cocteau)
Dar e singura care aduce certitudinea liniștii.

« Un muzeu este o morgă. Singura șansă de a te emoționa este de a recunoaște un prieten. Un prieten în spatele cadavrului ». (J. Cocteau)
Muzeul de artă este o catedrală în care oficiază, de obicei, amintirea marilor făptuitori. Emoția noastră se naște din arta lor.

_____ « Când nu ai ceea ce-ți place, trebuie să-ți placă ceea ce ai ». (Th. Corneille)
Niciodată ! A iubi ceea ce nu-ți place înseamnă a rata tot ceea ce ai putea iubi.

« Nimeni nu are alt drept decât acela de a-și face datoria ». (A. Comte)
Cel mai îndrăgît slogan al dictaturii... Nimeni n-are dreptul de a pretinde să-ți faci datoria fără să-ți asigure drepturile.

« Este un mare avantaj în viață să știi să iei ofensiva : omul atacat acceptă totdeauna să trateze ». (B. Constant)
Nu omul atacat acceptă totdeauna să trateze, ci omul învins.

« Dragostea este o plăcere; onoarea e o datorie ». (P. Corneille)
Dragostea este destin, onoarea autozidire.

« Exemplul nu este decât o oglindă înșelătoare ». (P. Corneille)
Exemplul nu este o oglindă, ci o fereastră. In el nu te reflecti, te cauți.

« O injustiție e nimica dacă ajungi s-o uiți ». (Confucius)
O injustiție uitată e ca un virus pe care-l ignori; îi poți devni victimă în orice clipă pentru că ești lipsit de imunitate.

« Numai proștii nu sunt buni » (Al. Dumas, fiul)
Ce bine ar fi să fie așa ! Să te ferească Dumnezeu de răutatea deșteptilor !

« Oricât de bine ai vorbi, când vorbești mult, sfârșești totdeauna prin a spune o prostie. (Al. Dumas, tatăl)
Si când vorbești puțin poți spune prostii.

« Trebuie să iubești pe oricine, orice și oricum, numai să iubești ». (Al. Dumas, fiul)
*Iubirea adevărată este incompatibilă cu **oricine, orice și oricum**. Ea nu înflorește decât alături de **cineva, ceva și așa**. Modul verbal al iubirii nu este imperativul, ci condiționalul.*

“Înțelepciunea nu e altceva decât știința fericirii”. (D. Diderot)
Fericirea nu este o știință, e artă genială. Si cum arta genială autentică este atât de rară, nici fericirea n-o întâlnim prea des.

« Când scrii despre femeie, trebuie să-ți înmoi pana în culorile curcubeului și să presari rândurile cu pulberea de pe aripile fluturilor ». (D. Diderot)
Câteodată însă, ești nevoit s-o înmoi în cerneala sepiei și s-o presari cu pulberea nisipurilor din pustiu.

« Este permis să violezi istoria cu condiția să-i faci un copil ». (Al. Dumas tatăl)
Un copil nu justifică niciodată violul. Si în plus, el nu va fi decât un fruct otrăvit.

« Experiența celorlalți este o înțelepciune care nu folosește nimănui ». (Ed. Estaunié)
Experiența celorlalți nu este o înțelepciune inutilă, ci, de cele mai multe ori, inutilizată.

« Nu sărăcia pricinuieste mâhnire, ci dorința ». (Epictet)
Dorința nu pricinuieste neapărat mâhnire, așa după cum sărăcia nu te umple de bucurii.

« Fericirea este darul voinței tale ». (Epictet)
Voința nu poate dăruia fericire. Ea poate doar stârni și întreține setea cautării care uneori, destul de rar, găsește firimituri de fericire.

« Eu nu cred deloc, în sensul filozofic al termenului, în libertatea omului. Fiecare acționează nu numai sub o constrângere exterioară, dar de asemenea, după o necesitate interioară ». (A. Einstein)
Constrângerea exterioară și necesitatea interioară nu anulează ideea de libertate, ci doar o circumstanțializează.

“Intoarceți ochii asupra voastră înșivă și feriți-vă de a judeca faptele altora. Judecându-i pe alții facem un lucru inutil; adesea ne înșelăm și păcătuim ușor; pe câtă vreme examinându-ne și judecându-ne pe noi înșine, facem un lucru folositor”.(A. France)

Judecata și analiza de sine rămâne sterilă fără judecata și analiza celorlalți . Doar

dacă ne considerăm singuri pe lume...Pe de altă parte, judecata și analiza altora

ramâne dubioasă dacă nu ne judecăm și nu ne analizăm mai întâi pe noi înșine. Doar dacă nu ne simțim perfecțiunea întruchipată .

“Nici educația bună nu formează caracterele mari, nici cea rea nu le distruge”. (B.Fontenelle)

Caracterele - mari sau mici - nu se formează decât prin educație. Imune la educație pot rămâne doar inteligențele. Chiar dacă prin aceasta nu devin mai strălucitoare. Dimpotrivă.

« A accepta ideea unei înfrângerii, înseamnă a fi învins ». (F. Foch)

Intr-o luptă, posibilitatea eșecului trebuie luată în calcul totdeauna. Invins te poate face mai curând convingerea arogantă în victorie decât ideea înțeleaptă a posibilului eșec.

« Teama de ridicul determină în noi cele mai mari lașități ». (A. Gide)

Nu teama de ridicul provoacă lașitatea, ci teama pur și simplu. Bineînțeles, atunci când nu e vorba de ticăloșie.

« Clasicismul (...) e o artă a pudorii și a modestiei ». (A. Gide)

Tocmai de aceea lumea contemporană, savurând « delicia » nerușinării și ale aroganței, ignoră sau disprețuiește arta clasică.

« Un om care iubește umanitatea se face folositor nu atât prin actele sale, cât prin exemplul său ». (A. Gide)

Singura autentificare a exemplului uman e fapta. Fără de ea exemplul e demagogie.

« Că omul e născut pentru fericire, toată natura ne-o arată ». (A. Gide)
E adevărat, numai că nu e suficient să ți se arate, trebuie să și vezi.

« Dorința de a ști se naște din îndoială » (A. Gide), *iar lenea spiritului din certitudine.*

« Femeia îmblânzește orice mânie » (J.W. Goethe), *așa după cum o poate stârni în orice clipă.*

« Frumosul e mai mult decât binele, pentru că el cuprinde și binele ». (J.W. Goethe)
Nu frumosul cuprinde binele, ci invers. Pentru că, în timp ce frumosul poate fi rău, binele nu poate fi urât.

« Gloria este dăruită numai celor care au visat mereu la ea ». (Ch. de Gaule)
Adesea, gloria este dăruită celor care n-au visat-o și refuzată celor care au visat-o mereu.

« Orice operă de opoziție este o operă negativă iar negația este neant. Nu trebuie dărâmat trebuie zidit ». (J.W. Goethe)
Negarea nu e neant, e aproape totdeauna premiza afirmării. Iar adeseori, nu poți construi fără a dărâma.

« De la o lebedă nu pot cădea decât pene albe ». (V. Hugo)

Numai că astăzi au apărut și lebede negre.

“Frumosul și adevărul sunt identice. Frumosul anume trebuie să fie adevărat în sine”. (G.W. Hegel)

Frumosul și adevărul nu sunt identice pentru că uneori frumosul poate fi neadevărat, iar adevărul ne-frumos.

« Cele două jumătăți ale lui Dumnezeu, papa și împăratul ». (V. Hugo)

Dacă Dumnezeu, ca întreg, ar fi suma celor două jumătăți, ateii ar fi pretutindeni iar credincioșii doar la curțile încoronaților.

« Limba română are neprețuitul avantaj de a poseda cuvintele iubire și amor pentru două lucruri complet deosebite, denumite în alte limbi cu un singur cuvânt ». (G. Ibrăileanu)

Iubire și amor nu sunt două lucruri complet deosebite, ci două componente inseparabile ale aceluși mister.

« Numai cine te iubește mult și te urăște mult îți vede păcatele ». (N. Iorga)

*Cine te iubește mult nu-ți vede păcatele iar cine te urăște mult îți transformă și
calitățile în păcate.*

« Cine este cel mai înțelept ? Cel care acceptă tot sau cel care a decis să nu
accepte nimic ? » (E. Ionescu)

Nici unul nici altul. Înțelept este cel care acceptă ceva, cândva, undeva și cumva.

“Nu poate fi revoluție decât acolo unde este conștiință ». (J. Jaurès)

Nu poate fi revoluție decât acolo unde este suferință. Conștiința nu este decât

moașa revoluțiilor; ea organizează ceremonialul de botez.

« Arta : o lungă suferință ». (Ed. Jaloux)
Arta nu e doar o lungă suferință, ci mai ales o mare biruință.

“Pentru a coborî în noi înșine trebuie mai întâi să ne înălțăm ». (J. Joubert)

Reciproca este cel puțin la fel de valabilă.

« Poetul se întreabă, filozoful se privește ». (J. Joubert)

Poetul nu se întreabă fără a se privi, așa după cum filozoful nu se privește fără a se întreba.

« Frumosul este simbolul binelui moral ». (Em. Kant)
Câteodată, frumosul este travestiul urâtului moral.

« Tăcerea este, după cuvânt, a doua putere a lumii ». (Lacordaire)
Tăcerea nu e putere atunci când cuvântul e rădăcine.

« Înainte de orice fiți buni, bunătatea îi dezarmează pe oameni ». (H.Lacordaire)

Adeseori, bunătatea îi dezarmează pe cei buni și le dă muniție răilor.

« Tot ce s-a făcut măreț în lume s-a făcut la chemarea datoriei; tot ce s-a făcut rău s-a făcut în numele interesului ». (H.Lacordaire)

Toate războaiele lumii s-au făcut în numele datoriei. Au fost ele așa de mărețe ?

Si la urma urmei, există datorie în afara interesului ?

« Fericirea este vocația omului ». (H.Lacordaire)
Numai că această vocație rămâne, mai mereu, o simplă virtualitate.

« Nu poate fi glorie acolo unde nu există virtute ». (A. deLamartine)
In lumea contemporană, gloria este progenitura mass mediei unde virtutea nu reprezintă decât un detaliu insipid care scade reetingul.

« Femeia este capodopera universului ». (G.E. Lessing)
Femeia, ca prototip este o capodoperă ; ca tip ea este doar o operă, mai mult sau mai puțin lizibilă, deși mereu misterioasă.

« Atâta timp cât statul există, nu există libertate ; când va domni libertatea, statul nu va mai exista ». (V.I. Lenin)

Libertatea lui Lenin este o utopie în timp ce statul ucigaș de libertate este o tragică

realitate, ilustrată la superlativ chiar de Lenin și urmașii lui.

« Nimic nu contribuie mai mult la seninătatea sufletului ca lipsa oricărei opinii ». (G.C. Lichtenberg)
A nu avea nici o opinie nu asigură seninătatea sufletului, ci goliciunea lui.

« Timpul și absența înfrumusețează iubirea ». (M. Maeterlinck)
Cel mai adesea, timpul și absența pun iubirea în primejdie ; câteodată mortală.

« Trebuie să învățăm să fim fericiți, cum trebuie să învățăm a muri ». (M. Maeterlinck)
Putem învăța să murim, dar nu putem învăța să fim fericiți. Pentru că moartea e sigură, pe când fericirea foarte improbabilă.

« O cultură nu moare decât prin propria ei slăbiciune » (A. Malraux) sau
datoriă barbariei celor care o distrug în numele propriei culturi.

« Cultura nu se moștenește, ci se cucerește ». (A. Malraux)

Cei care cuceresc cultura fără a o moșteni sunt conchistadori nu creatori de cultură.

« Sinceritatea este de sticlă, discreția este de diamant ». (A. Malraux)
Discreția nu este de diamant, ci de catifea, așa cum sinceritatea nu este de sticlă, ci de cristal. Un cristal pe catifea poate fi o minunăție.

« Curajul : o consecință ciudată și banală a sentimentului de invulnerabilitate ». (A. Malraux)

Curajul mai poate fi și altceva : o consecință, poate ciudată, dar deloc banală, a spiritului de sacrificiu.

« Moartea nu este un lucru atât de serios ; durerea da ». (A. Malraux)
Moartea nu e mai puțin serioasă decât durerea, e doar mai puțin dureroasă.»

O căsătorie fericită este o lungă conversație care pare totdeauna prea scurtă ». (A. Maurois)
O căsătorie fericită - dacă există așa ceva -este o lungă succesiune de tăceri care par adesea prea scurte.

« Admirația este fiica ignoranței ». (Chevalier de Méré)
Amirația este mai curând mireasa sufletului generos.

« Pudoarea are falsitatea sa și sărutul, inocența sa ». (V.R de Mirabeau)
Pudoarea și inocența sunt două surori gemene pe care nu le poți totdeauna distinge. De unde dese rățări ale căutărilor noastre.

E bine să vorbești, dar mai bine e să taci ». (M. de Montaigne)
Depinde...Uneori nu e bine să vorbești dar e și mai puțin bine să taci. În această privință, cugetarea lui La Bruyère rămâne o bijuterie : Este trist când nu avem destul spirit ca să vorbim bine, nici destulă judecată ca să tăcem .

« Este mai greu să dai decât să iei ». (M. de Montaigne)
Nu totdeauna. Pentru că a da este frate cu a avea, pe când a lua este văr primar cu a putea.

«« O singură imortalitate merită a fi dorită : cea a vieții ». (H. de Montherlant)
Nimic nu ne împiedică să dorim imortalitatea vieții înafară de moarte.

« Numai oamenii care nu sunt în stare să reflecteze asupra vieții, reflectează asupra morții ». (H. de Montherlant)
Viața, cu destinul ei efemer, nu poate fi meditată decât în orizonturile morții.

« Când alergi după spirit, prinzi prostie » (baron de Montesquieu)

Când alergi după spirit, poți să nu-l afli, dar nu devii mai prost decât ești.

« Libertatea este dreptul de a face tot ceea ce permit legile ». (baron de Montesquieu)

Iar când legile sunt bolnave, libertatea este dreptul de a le duce la doctor și a le trata. Ori de a le duce direct la cimitir.

« Un om nu este sărac pentru că nu are nimic, ci pentru că nu muncește ».

(baron de Montesquieu)

Câți oameni muncesc în această lume dar sunt săraci și câți, fără să muncească

vreodată, se lăfăie în bogăție !?!?

« Plăcerea certurilor este împăcarea » (A. de Musset), *iar neplăcerea lor este ruptura.*

Paharul meu nu este mare, dar beau din paharul meu ». (A. de Musset)
Nu mărimea paharului contează, ci frecvența cu care îl dai peste cap și mai ales licoarea din el.

« Dragostea de patrie este cea dintâi religie a omului civilizată ». (Napoleon I)
A fost odată... Astăzi, cea dintâi religie a omului civilizată este dragostea de bani.

« Politica nu are inimă, ea n-are decât cap ». (Napoleon I)
Măcar de-ar avea totdeauna cap!... Numai că fără inimă, capul este lipsit de sânge și politica fără fluidul vital e ca arborele fără sevă.

« Nu poți conduce un popor decât arătându-i viitorul ». (Napoleon I)
Nu poți conduce un popor doar arătându-i viitorul, ci mai ales construindu-l

împreună cu el.

« Cel mai bun mijloc de a-și ține cuvântul este să nu-l dai niciodată ». (Napoleon I)
Fără să-ți dai cuvântul, nu-l poți avea pe-al celorlalți. Si fără a-l respecta pe al tău, nu poți pretinde să și-l respecte ceilalți.

« Căsătoria este, indiscutabil, starea de perfecțiune socială ». (Napoleon I)
Perfecțiune socială nu există iar căsătoria nu face excepție.

« Niciodată nu urcăm atât de sus ca atunci când nu știm unde mergem ». (Napoleon I)
Când nu știm unde mergem, suntem logodiți cu hazardul. Deci putem foarte bine să coborâm jos de tot.

« In dragoste, victoria bărbatului este fuga ». (Napoleon I)
Fuga bărbatului în dragoste nu e victorie, așa cum nu e victorie fuga soldatului de pe câmpul de luptă.

« Inima unui om de stat trebuie să fie în capul său ». (Napoleon I)
Cu condiția ca el să aibă într-adevăr inimă.

« Interesul nu este decât cheia acțiunilor vulgare ». (Napoleon I)
Interesul este cheia acțiunilor pur și simplu. Vulgaritatea se poate afla în încuietori sau în cei care folosesc cheile.

“Proștii vorbesc de trecut, înțelepții de prezent, nebunii de viitor”. (Napoleon I)
Cele trei dimensiuni ale timpului au aceeași încărcătură pentru proști, înțelepți și nebuni. Deosebirea între ei e dată de ceea ce descarcă fiecare din preaplinul timpului.

« Dumnezeu de asemenea a încercat să creeze opere : proza sa este bărbatul, poezia sa este femeia ». (Napoleon I)

Iar teatrul lui Dumnezeu este relația dintre bărbat și femeie. Din păcate, autorul nu este totdeauna și regizor iar când spectacolul e pus în scenă de dracu, Dumnezeu își pune mâinile în cap.

« Soarta femeilor este de a micșora obstacolele din calea noastră ».

(Napoleon I)

Numai că multe dintre ele se străduiesc să-și înfrunte soarta...și chiar reușesc.

« Știința n-are patrie » (L. Pasteur)

Știința are însă patrioți.

« Adevărul nu se alterează decât prin schimbarea oamenilor ». (B. Pascal)

Nu atât schimbarea oamenilor alterează adevărul, cât schimbarea realităților și, adesea, a intereselor.

“Eu nu caut, găsesc”. (P. Picasso)

Deși nu toți cei care caută găsesc, aproape nimeni nu găsește fără să caute.

« Despărțirea e grea când a încetat iubirea ». (La Rochefoucauld)

Când a încetat iubirea, despărțirea e ușoară. Greu e când pleci pentru că iubirea nu este împărțită.

« Iubim fără motiv și tot fără motiv urîm ». (Regnard)

Nu fără motiv urîm și iubim, ci adesea fără logică.

« Claritatea este politețea omului de litere ». (J. Renard)

Cum în epoca modernă și mai ales cea contemporană, politețea și-a pierdut orice preț, claritatea nu mai face nici doi bani.

« În idei nu se trage cu pușca ». (A. de Rivarol)

Se trage însă în cei care le nasc și în cei care le propagă.

« Nu întâlnim de loc ingrați cât timp suntem în stare să facem bine ».

(F. de La Rochefoucauld)
Nu există ingrați decât atunci când faci bine.

« Virtuțile se pierd în interes, așa cum fluviile se pierd în mare ».
(F. de La Rochefoucauld)
Virtutea nu este în contradicție cu interesul, ci cu păcatele acestuia.

« Un prost nu are destulă stofă pentru a fi bun ». (F. de La Rochefoucauld)
Prostia nu e incompatibilă cu bunătaea, ci cu inteligența.

« Infernul femeilor este bătrânețea ». (F. de La Rochefoucauld)
Nici pentru bărbați, bătrânețea nu e paradisul.

« Numai oamenii mari au defecte mari ». (F. de La Rochefoucauld)
Defectele nu țin de mărimea oamenilor. De mărimea lor ține doar toleranța cu care le sunt suportate defectele.

« Nimic nu e mai contagios ca exemplul ». (F. de La Rochefoucauld)
Mai ales când exemplul este purtător de microbi.

« În dragoste, cel care se vindecă primul este totdeauna cel mai binevindecat ».
(F. de La Rochefoucauld)
În dragoste, cel care se vindecă primul nu prea a fost bolnav.

« Copilăria este somnul rațiunii ». (J. J. Rousseau)
Copilăria este visul rațiunii ; ea nu naște niciodată monștri.

« Rana se vindecă dar urma rămâne și această urmă este o pecete care
apără inima împotriva altei răni ». (J. J. Rousseau)
Nu totdeauna cicatricile iubirii asigură imunitate.

«Nu luăm cu noi decât binele pe care l-am făcut». (Saint Lambert)
N-ar fi mai bine să luăm răul și să lăsăm binele urmașilor ?

«Spune-mi cine te admiră și îți voi spune cine ești ». (Ch. A. Sainte-Beuve)
Spune-mi cine te disprețuiește ca să-ți spun cine ești.

« Frumusețea nu este decât promisiunea fericirii ». (H. Stendhal)
Frumusețea rămâne o binecuvântare chiar și atunci când promisiunea fericirii e suspendată în haos.

« Toate mijloacele sunt bune când sunt eficace ». (Jean Paul Sartre)
Eficacitatea validează nu bunătatea mijloacelor, ci eficiența lor.

« Adevărul e pentru înțelepți și frumusețea e pentru o inimă ce simte ». (Fr. Schiller)
Înțelepții nu sunt imuni la frumusețe și nici inima la adevăr.

« Nu e nici o deosebire între a nu dori și a avea ». (Seneca)
Între a nu dori și a avea deosebirile sunt esențiale : poți să dorești și să nu ai, poți să ai și să nu dorești. A dori este floarea aspirației, a avea este fructul transpirației.

« Pentru cel tânăr, a iubi este o încântare, pentru cel bătrân o greșeală ». (Publius Syrius)
Greșeala față de iubire este s-o disprețuiești și rățacirea s-o cauți cu sufletul bătrân.

« Renumele este parfumul acțiunilor eroice ». (Socrate)
Aceasta se întâmpla în Antichitate. Astăzi, renumele este, cel mai adesea, produsul butaforic al mass mediei patronate de reetîng.

« Omul, prin faptul de-a fi om, de-a avea conștiință, este deja, în raport cu măgarul sau crabul, un animal bolnav. Conștiința este o maladie ».

(M. de Unamuno)

Conștiința umană este o maladie numai atunci când nu există.

« Durata operelor este cea a utilității lor ». (P. Valery)
Gioconda este inutilă, ceea ce n-o împiedică să dureze.

« Valoarea operelor omenești nu se află în ele, ci în dezvoltările ce le primesc de la ceilalți și de la împrejurările ulterioare ». (P. Valery)

Operele omenești fără valoare intrinsecă nu pot primi valoare de la ceilalți, nici de la împrejurări.

« Rațiunea nu are puterea de a îndrepta toate beteșugurile naturii ».

(L. de Vauvenargues)

Natura nu are beteșuguri, ci doar reacții iraționale din perspective cunoașterii umane.

« Rațiunea nu cunoaște interesele inimii ». (L. de Vauvenargues)

Rațiunea cunoaște interesele inimii dar este neputincioasă în fața lor.

« Disperarea este cea mai mare dintre greșelile noastre ».

(L. de Vauvenargues)

Disperarea nu este o greșeală, ci o suferință. Ea nu îmbracă haina erorii, ci tunica lui Nessus.

« Gustul este aptitudinea de a judeca bine ceea ce ține de sentiment. Trebuie
așadar să ai suflet ca să ai gust ». (L. De Vauvenargues)

*Gustul este expresia eului irigat de cultură. De aceea poți să ai suflet fără să ai
gust și invers.*

« Dintre toate animalele, omul este cel mai perfect, cel mai fericit și acela care
trăiește cel mai mult. Așadar, în loc să ne plângem că viața e nefericită și scurtă,
trebuie să ne mirăm și să ne bucurăm de fericirea noastră și de durata ei ».

(F.M.Voltaire)
*Să ne bucurăm dar fără a ne amăgi. Dintre toate animalele, omul nu este nici cel
mai perfect (de altfel, perfecțiunea nici nu cunoaște grade de comparație), nici cel
mai fericit (de-ar fi măcar fericit), nici cel mai longeviv.*

« Iubește adevărul, dar iartă greșeala ». (F.M.Voltaire)

Cu o singură condiție : ca adevărul să nu fie asasinat de greșeală.

« Secretul artelor este de a corija natura ». (F.M.Voltaire)
Natura este incorigibilă. Secretul artelor nu este de a o corija, ci de a-i dezvălui tainele.

« Vocea care spune tuturor oamenilor **ce ție nu-ți place altuia nu face**, va fi întotdeauna auzită de la un capăt la celălalt al universului ». (F.M.Voltaire)
Va fi auzită, dar numai de la o ureche pe care intră până la cealaltă pe care iese...fără a prea lăsa urme.

« Cine iartă crima devine complice ». (F.M.Voltaire)
Din păcate, lumea e plină de complici .

« Rațiunea constă în a vedea lucrurile așa cum sunt ». (F.M.Voltaire)

Lucrurile nu sunt totdeauna așa cum le vede rațiunea.

« Nu condiția noastră, ci călirea sufletului nostru ne face fericiți ». (F.M.Voltaire)
Călirea sufletului nu se poate face decât în apele condiției noastre.

« O femeie inteligentă este femeia cu care poți să fii oricât de prost vrei ». (F.M.Voltaire)
Inteligența femeii nu se verifică prin prostia voită a bărbatului pentru simplul

motiv că nici un bărbat nu vrea să pară prost.

« Interesul este mai orb decât iubirea ». (F.M.Voltaire)
Nici dacă orbirea ar avea grade de comparație, interesul n-ar putea fi comparat cu dragostea. Pentru simplul motiv că dragostea nu se poate compara decât cu ea însăși.

« Succesul a fost întotdeauna un fiu al îndrăznelii ». (F.M.Voltaire)
Indrăzneala nu poate face singură copii. Are nevoie cel puțin de un soț. Ea are chiar doi : meritul și norocul.

« Singură tăcerea este mare ». (A. de Vigny)
Nu toate tăcerile sunt mari. Adesea, ele au micimea tuturor lașităților.

« Experiența, nume cu care oamenii își botează erorile. (O. Wilde)
Numele experienței poate fi eșecul, dar prenumele său este cel mai adesea succesul.

CUPRINS

SEMNELE APOCALIPSULUI.....	4
INVOCATIE	5
LA MOARTEA BUNICII	6
NELINISTI	7
INDIFERENTA.....	8
IERTARE	9
SECETA.....	10

SA NU INTREBATI !.....	11
SA NU UITI, FATA MEA !	12
INVERSIUNE	13
ALEGORIE.....	14
ASTEPTARE	14
PASAREA PHOENIX	15
EVADARE	16
PE ULITI DE SAT	17
HIEROGLIFA	18
AGONIA INTELESURILOR	19
MATEMATICA SPERANTEI	20
TOAMNA.....	21
INVOCATIE	22
HIEROGLIFA II	23
DINCOLO DE BARIERA	24
EVADARE EFEMERA	25
MEDICUL CU MAJUSCULA	26
RASPUNS	27
AN NOU	28
LA 70 DE ANI.....	29
PODETUL.....	30
EPITAF	31
DESCANTEC DE LIMBARITA	32
PERENITATEA VANDALISMULUI	33
RUGA 1	34
NOSTALGIE	35
SIMBOL.....	36

DORINTA.....	37
MARTISOR	38
LALELELE.....	39
APUS DE SOARE	40
VEVERITA	41
PRIMAVARA.....	42
NAUFRAGIU	43
REFUGIU	44
TACERE	45
DESCANTEC SI BLESTEM	46
INTEROGATII PROFETICE	47
CONCERTUL AGONIEI	48
ALIENARE	49
DARUL SURASULUI	49
AVERTISMENT.....	50
SUFERINTA ABSURDULUI	51
PRIZONIER	52
DOAMNE !	53
INCONSISTENTA PLENITUDINII.....	54
DI x 2 + A	55
RUGA	56
DISPERARE	56
REFUGIU	57
NINGE	58
IDENTITATE.....	59
SPERANTA.....	60
ZADARNIC	61

MIRACOL	61
INTREBARI.....	62
IN AVION.....	63
METAMORFOZA CLEPSIDREI	64
BANDOL	65
NOAPTE DE TOAMNA	66
PRIBEGIE RATATA	67
BLESTEMUL PLECARI.....	67
DIAGNOSTIC	68
CAUTARI PRINTRE-NTELESURI.....	70
CUGETARI IN RECURS	97
CUPRINS.....	119